

خپوه كهي ژووري ۱۳

و

چهند كورته چيروكي تر

نووسيني:

ئاوا به دران نه حمهد

وينه كيشي:

نه جمه دين بيري

پیشکش به فریشته کهم، دایکم.

هه موو مافیک هائووهئه پاراستن ©

ده زگای چاپ و بلاوکر دنه وهی تارس

شه قامی گوران - هه ولیر

هه ری می کورد سئانی میراق

هه گبهی ته لپکتر وئی aras@araspres.com

وارگهی ته لپکتر وئی www.araspublishers.com

تاوا به دران ته جمه د

خپوه کهمی ژووری ۱۳

وهر گیرانی: هه وفه بدوره جمان 'شاخه وان کهر کووکی'

پیداچوونه وهی: به دران ته جمه د جه پپ

کنیپی تارس ژماره: ۱۱۲۹

چاپی په کهم - ۲۰۱۱

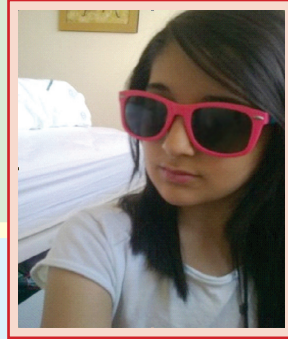
نیر: ۲۰۰۰ دانه

چاپخانهی تارس - هه ولیر

ژمارهی سپاردن له بهر پوه بهر اپه نیی گشپی کنیپخانه گشپیپه کان ۲۰۱۱ - ۵۳۴

نپگار و دیزاین: نه جمه دین پیری

رینووسی په کگرتوو: به دران ته جمه د جه پپ

له باره ی نووسه ره وه

من ناوم ئاوا به دران ئەحمده ده . له ٦ ته مووزی ١٩٩٨ له ههولێر له کوردستان له دایک بووم . ئیسته له گهڵ دایکم و دوو خوشکمد له گلاسکو له سکۆتلاندا ژیان به سهه ده بهین، به لام من دلّم هه ر له کوردستانه . زمانى ئینگلیزی ده زانم و که میکیش کوردی . ههزم لێیه کوردی باشتر فێر بيم . له دنیا نووسینم له هه موو شتیکی تر پێ خۆشتره . بیروکه و خه یالی زۆرم هه یه و پیم خۆشه له هه ندی له چیرۆکه کانی خۆمدا به شداریتان پێ بکه م . ئەگه ر شتیکی هه بی له لای من له نووسین خۆشه ویستتر بی، خۆیندنه وه یه . خۆیندنه وه ئاسۆی خه یال و بیره کانم فره وانتر ده کا . کاتی که خه ریکی خۆیندنه وه و نووسین ده بم، ده چمه ناو دنیا یه کی جیا وازه وه که تییدا ده توانم چیرۆک و سه رکیشیی نوێ دابه ئیم . پێش هه ر شتیکی پیم خۆشه سوپاسی باوکم، به دران ئەحمده ده بب، بکه م بۆ بلاو کردنه وه ی ئەم کتیبه م . ئەوم زۆر خۆش ده وئ و به رده وام بیری ده که م . ههروه ها ده مه وئ سوپاسی خوشکه گه وه که م، نوا به دران بکه م بۆ هاوکاریکردنی زۆری بۆ من له نووسینی ئەم کتیبه دا .

پیرست

- خێوه که ی ژووری ١٣ ٥
- پۆژانی من له کوردستاندا ١٤
- دنیا ی کورته بالایه کان ١٨
- چیرۆکی کریسمه س: خاتوون کلۆز پۆژه که ده پارێزی ٢٣
- خێوی ناو چرایه که ی من ٣٤

خېوه كهى ژوورى ۱۳

«به ههشت؟ پېم وا نيه!» . دانيال به توندى دهرگهى ئۆتۆمۆبيله كهى به دواى خۇيدا پېوه دا. هه گبه كهى له سندووقه كه هېنايه دهره وه. بۇ ماوه يه كى زۆر سه رنجى قه لاته كهى دا. دانيال پېى خۆشتره له ناو هاوړپكانيدا بمېنېته وه نه ك له ئوتېلېكى په زاگراندا نيشته جى بېى. ئه ليكس، خوشكه ۱۳ ساليه كهى، ئه وه ههسته ي له سه ر پووى ئه ودا خوینده وه و زانىى ئه و بېر له چى ده كاته وه. «دهى دانيال، شته كه ئه وه نده خراب نيه تۆ واى تى گه يشتووى». دانيال هه ناسه يه كى هه لكېشا و له ژېر لېوه وه گوتى «من ناتوانم يه ك هه وتوو له م شوېنه خه ماوييه دا بژيم» و به ره و دهرگه كه چوون. ئه و دهمى دانيال و ئه ليكس بۇ ژووره كانيان به سه ركه وتن، باوكيان پېيانى گوت «دانيال، ئه ليكس ئېوه له ژوورى ژماره ۱۳ دا دهن و دايكتان و منيش له خواره وه له هۆله كه دا ده بېن». دانيال دهرگه كهى كرده وه و له سه ر قهره و ئله كهى دانىشت و ده ستى به نووسين كرد. ئه ليكس كه ديتى ئه م كاره ده كا، گوتى «دانيال، ئه مه ته نيا ۱۰ خوله كه ئېمه لېره ين، كه چى تۆ كه وتېته ژېر بارى خه مه وه. هېچ نه بى شمه كه كانت له هه گبه كه دهرېنه». دانيال هه ناسه يه كى ترى درېژى هه لكېشا و ده ستى كرد به دهره ينانى شمه كه كانى. به نادلييه كه وه جله كانى خوى په ستايه ناو دۆلابه كه وه و به توورپېى دهرگه كهى داخست و گه رايه وه سه ر نووسينه وه. به تى چاويكه وه سه يرى ئه ليكسى كرد و بۆلاندى «دلّت خۆشه؟». ئه ليكس به توورپېى هه ناسه يه كى هه لكېشا و چووه ئه و لاوه.

ئه و شه وه، دانيال سه يرترين خه ونى ديت. له خه ونيدا كه سيك به ئه سپايى به ناوى خۇيه وه بانگى ده كرد. دواى ئه وه له ناكاو، ده ستېك هات و راي كېشا. ئه ميش

© NB 11

یه کسه به ناگا هاته وه. چاویکی به ناو ژوره که دا گپرا، هیچ دیار نه بوو. به تی چاو، له ناو تاریکیه که دا شتیکی دی به ره و لای ئه و دئ. هه لسا دانیشته و چاوه کانی خوی هه لگلوخت به لام نهیتوانی بزانی ئه و شته چیه. بۆ چه ند چرکه یه ک وای زانی ئه لیکسه. «ئه لیکس، به سه ئه و نه ده له و ناو دا یاری مه که. برۆ بنووه وه.» پرووی کرده لای قه ره و پلله که ئه لیکس، ئه لیکس له ناو نوینه که یدا بوو و له خه ویکی قولدا به نه رمی ده پیرخاند. به ئه سپایی پرووی وه رگپرایه وه به لای تارماییه جوولاه که دا. تارماییه که هه ر له جووله دا بوو. دانیال هه ولی دا هه لئ به لام هه موو جه سته ی سرپوو بوو. تارماییه که له ناکاو وه ستا و ده سته کانی به ره و دانیال درپژ کرد بۆ ئه وه ی بیبا، هه ر وه ک ئه وه ی له خه و دا بینی. له ناکاو دووباره هه سته ی به لاقه کانی کرده وه و له نوینه که ی هاته ده ره وه. چرایه کانی هه لکرد، به لام که چاوی گپرا به ژوره که دا، تارماییه که پویشته بوو...

بۆ به یانی، دانیال نه یده توانی ئه وه ی شه وی پابردوو پرووی دا له هزری خوی بیاته ده ره وه. له کاتی به رچاییدا، چاوی هه ر له سه ر خواردنه که ی بوو. هه موو جوړه پرسیاریکی به میشکدا ده هاتن. ئاخۆ من شتگه لیکم بینی؟ ئاخۆ ئه وه ته نیا خه یالی خۆم بوو؟ یاخۆ ته نیا سببه ریک بوو؟ بیری زۆر ئالۆز بوو بوو. «دانیال؟ دانیال؟» دانیال گوئی له دایکی نه بوو له به ره ئه وه ی ئه و زۆر به زینه ده وه که یه وه مژوول بوو. ئه لیکس له ژیر میزه که وه تیوه ی ژه نی و ئه میش خیرا قیت بووه وه. له ژیر لیوه وه و به که میک ترسه وه گوتی: «ها. چیه؟». «دانیال، تۆ ته نا ته ده ستت بۆ خواردنه که ت نه بردوو.» دایکی به گله بییه وه پیی گوت. «برسی نیم.» به بیزاریه وه سه ری نا به پشتی کورسیه که وه و به ئه سپایی و ماندوو ته ییه وه چاوه یلی خوی داخست. ئه لیکس دووباره پییدا کیشایه وه. ئه میش چاوی کرده وه و به تووره بییه وه سه یریکی کرد: «ئه ری که ی واز دینی و پیما ناکیشی؟» به دم شیلانی ئه ژتوی به ژانیه وه گوتی. «به هه رحال»، دایکیان به رده وام بوو «باوکتان و من ئه مرۆ ده چینه ده ره وه و ئیوه ش

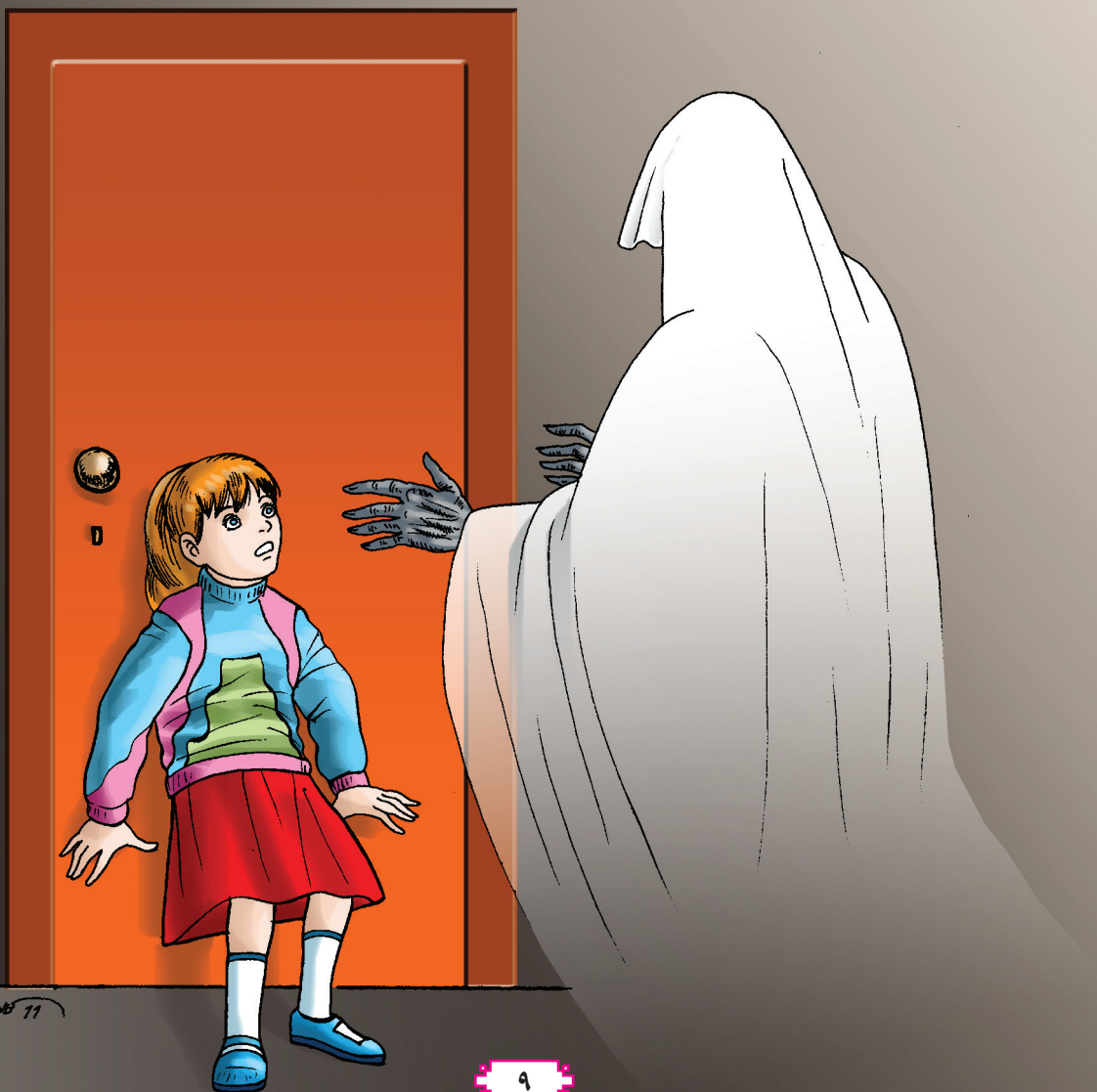
هه زتان له چیه ده توانن بیکه ن، به لام بۆ سات چوار وه رنه وه ئوتیله که.». کاتی دانیال و ئه لیکس به رچایی خویان ته واو کرد، به ره و ژوره که ی خویان له ئوتیله که سه رکه وتن. دانیال له سه ر پشت له سه ر قه ره و پلله که ی خوی پاکشا و به ده ست چاوه یلی خوی داپوشی. «ئه وه چ خیرته؟» ئه لیکس که له سه ر کورسیه که دانیشته پرسیی. «ته نیا ماندووم» ده نگی به ته واوی کز بوو بوو. ئه لیکس نه خشه یه کی له گیرفانی خوی ده ره ینا. «به هه رحال، ئه م نه خشه یه م له هولی پیشوازیکردنه که هیناوه» گوتی و ویستی نه خشه که پیشانی دانیال بدا. «جوانه»، به بی ئه وه ی

سهیری بکا گوتی. «ئها، یهک دوو شه قام له ولامانه وه قاوه خانه یه کی بچووک هه یه، هزت لئی به بچینه ئه وئ؟» پرسیری لئ کرد. «نا، سوپاس.» بئ ئه وه ی گرینگی پئ بدا و به بیزارییه وه گوتی. «باشه، که واته تۆ ده توانی به تنیا له ژووری ئوتیل بمینیته وه» گوتی و ههستا بپروا. دانیال له ناکاو بانگی کرد «وهک بیروکه ی دووم، که میک برسیمه.» دانیال گوتی و دهرگه که ی به دوا ی خۆیاند اراکیشا.

«دانیال، دانیال!» دانیال له گه ل دهنگی خوشکه که یدا راپه ری. دانیال و ئه لیکس له قاوه خانه که بوون و دانیال هیشتا هیچی نه ده خوارد. «دانیال، خیره؟ چیت لئ قه وماوه؟ له وه ته ی ئیمه هاتووینه ته ئیره تۆ نه هیچ ده خۆی و نه هیچ ده لئی.» دانیال ئاهیک ی هه لکیشا «من ته تنیا...»، به لام ئه لیکس قسه که ی پئی بری و پشتی دا به کورسییه که وه و قۆلی خۆی چه مانده وه گوتی «ده زانم، ده زانم، تۆ ته تنیا ماندووی.» دانیال پرسیی «باشه، تۆ به راستی ده ته وئ بزانی؟». ئه لیکس لئی هاته پیشه وه و به په له سه ری بۆ له قاند. «باشه...» دانیال دهستی به قسه کرد، «شه وی راپردوو خه ونیکی زۆر سه یرم دی و کاتئ به ئاگا هاتم، ئه و که سه له وئ بوو، له شیوه ی تارمایییه ک بوو به ره و لای من ده هات. به لام که چرایه که م داگیرساند، دیار نه ما. وه ک خئو». ئه لیکس ماوه ی خوله کیک بیده نگ بوو دوا یی دایه تریقه ی پیکه نین. «ئمه پیکه نیناوی نییه، راوهسته. خه لک سه یرمان ده که ن.» دانیال هه ولی دا بیده نگ ی بکا به لام ئه و هه ر پئ ده که نی. «به راستیته ده ته وئ بپروا به مه بکه م؟ هاهاها! باشه ده بی بجمه ئاوده ست، تۆ خۆت چاک ده بیته وه؟» دانیال پووی خۆی مۆن کرد و هیچی نه گوت.

لوولینه ژه نگاوییه که له گه ل کردنه وه یدا جیره ی لئوه هات. ئه لیکس دهسته ته ره کانی به جینه که ی سه پییه وه، چرایه کان بۆ ماوه یه کی کورت پرته پرتیان کرد و وه ستان. ئه لیکس سه یریکی چرایه کانی کرد و دوا ی ئه وه سه یری نه ینۆکه که ی کرده وه. له ناو نه ینۆکه که وه بینیی دهرگی ئاودهسته که ی پشتی کرایه وه و جیره ی کردنه وه که ی بیست، ئه وه تا خۆیه تی. هه مان ئه و تارمایییه ی له ژووری ئوتیله که بوو. «سلأو؟ ئه وه کییه له وئ؟» ئه لیکس به زمان تیک ئالآوییه وه پرسیی. تارمایییه که به خشکه یی به ره و ئه و ده هات. ئه میش به هیواشی به پشتدا به ره و دهرگا که چوو و چاوی له سه ر تارمایییه که هه لنه گرت. ئه لیکس خۆی کیشا به دهرگه که و هه ولی دا بیکاته وه، به لام دهرگه که کلیل درابوو. هه ولی دا ده نگ له دهرگه که وه بیتئ و بانگی یارمه تی بکا، به لام که سه گوئی لئ نه بوو. تارمایییه تۆقینه که به رده وام ده هاته پیش، به لام له ناکاو وهستا و دهسته کانی دهره ئنا. ئه لیکس ئیتر له دهرگی نه دا و تا راده یه ک هه ناسه ی

وہستاند . ویستی پووی خوئی وہرگیڑی بہ لام ہممو لہ شی وہکو پیکر ہیشک بووبوو .
 لہ ناکاو دہرگہ کرایہ وہ و چرایہ کان دووبارہ ہہ لہبونہ وہ . ئہلیکس قیژہیہ کی کرد بہ لام
 پاشان ہہناسہیہ کی ئوخہی ہہ لکیشا کہ بوی دہرکہوت ئہ وہ کارمہندی پاککردنہ وہیہ
 ہاتہ ژوورہ وہ . پاککہرہ وہ کہ کہ بہ قیژہ کہی ئہلیکس سہرسام مابوو، لیی پرسی «تو
 باشی نازیزہ کہم؟» . ئہلیکس ئاوری دایہ وہ لای ئہ و لایہی تارماییہ کہی لی بوو، بہ لام
 نہ مابوو . سہیری ہممو ئاودہستہ کانی کرد بہ لام تارماییہ کہ نہ مابوو . پاککہرہ وہ کہی
 پشتگوئی خست و بہ سہرسامی و پہ شوکاویہ وہ بہ جیی ہیشت .

کاتئ ئه لیکس گه پرایه وه سه ر میژه که ی، گوتی «هسته با برۆین»، هیشتاش هه ره ده له رزی. «پاوهسته، بۆ؟» دانیال به په رۆشه وه پرسیری کرد. «ئه ری ده کری هه ستین و برۆین؟» ئه لیکس به بیئارامی وه لآمی دایه وه. دانیال ئاهیکی هه لکیشا و پالتۆیه که ی له بهر کرد به لآم تا ئه و کاته ئه لیکس نیوه ی پئی به ره و ده رگه بریوو.

کاتئ دانیال و ئه لیکس گه یشتنه وه ئوتیل، ئه لیکس له سه ر پشت خۆی دا به سه ر قه ره ویله که دا و هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا، دانیالیش هه مان شتی کرد. «ئی ئه لیکس، چی بووه؟ هه لسوکه وتت ته واو سه ر بووه له و کاته وه ی له قاوه خانه که هاتووینه ته وه». ئه لیکس به هیواشی هه ستایه وه و دانیشت. «باشه، ده زانی وه ک چۆن گوتم، من برۆا به و قسه پووچانه ی تۆ له باره ی خپوه وه ناکه م؟». دانیال سه ری به ئاسپایی له قاند «به لآم من برۆات پئی ده که م له بهرئه وه ی...». له ناکاو دانیال قسه که ی پئی بری: «ئاوه ها! که واته ئیستا تۆ برۆام پئی ده که ی!» دانیال به پیکه نینه وه گوتی. ئه لیکس چاویکی توندی لی کرد و به مهش دانیال زانیی که ئه و به پراستیته ی ئه و قسه یه ده کا. «به هه رحال، من ده زانم له بهرئه وه ی...» به ئاسپایی له ده رگه درا.

ئه لیکس و دانیال سه ریری یه کتریان کرد. هه ردووکیان بیده نگ بوون، به لآم ده یانتوانی بزائن ئه وی تر بیر له چی ده کاته وه. دانیال به هیواشی به ره و ده رگه چوو و ده ستی گه یانده قولفه که ی. وه ک ئه وه ی ئاماده ی هه لاتن بی، ده رگه که ی به خیرایی کرده وه، به لآم ته نیا پیره ژنیکی بچکۆلانه له بهر ده رگه که دا بوو و به ده نگیی له رزۆکه وه گوتی «مالداریکه ر». ئینجا گوتی «ئه گه ر مژوولن دوایی دیمه وه». دانیال وه لآمی دایه وه: «نا، نه خیر، هیچ له گۆریدا نییه، فه رموو». پیره ژنه لاوازه که ئاره وانه که ی به دایه وه خۆیدا بۆ سه رشۆرکه که به کیش کرد و ده ستی به سرپینه وه ی نه ینۆکه که کرد. ئه لیکس به رده وامیی به قسه کانی دا: «به هه رحال، ده زانم له بهرئه وه ی هه مان شت له قاوه خانه که دا له گه ل مندا رۆوی دا. به ره و من ده هات، به لآم دواتر وه ستا و ده سته کانی بۆم دریز کرد. من... من پیم وایه خپو بیئت». پاککه ره وه که گوئی لی بوو. دانیال وه لآمی دایه وه «ده بی به دایه و باوه بلین». که هه ستا بۆ ئه وه ی له ژوره که بچپته ده ره وه، ئه لیکس رای گرت و پئی گوت «نه خیر، ناتوانی! له بهرئه وه ی ئه وان برۆامان پئی ناکه ن. ئیمه ناتوانین به که س بلین». پیره ژنه که خۆی له قسه کانیان هه لقورتاند.

«ببوورن، به لآم ئیوه باسی خپوه که ی ژووری ۱۳ ده که ن؟». دانیال هه ستایه سه ر پئی و پئی که نی. «خپو؟ خپوی چی؟ هاهاها!»، ئینجا له ئه لیکسی ژه نی بۆ ئه وه ی شتی ک بلئ. «به لئ، خپو؟ مه گه ر ئیوه باسی چی ده که ن؟» پیره ژن وه لآمی دایه وه، «وا بزائم ده زانن باسی چی ده که م!» ئه مه ی به بزیه کی کاله وه گوت. ئه لیکس ئاهیکی

هه لکيشا «باشه، خيوئىكى مهترسىدار ههيه راومان دهئى و نازانين چى بکهين. تو هيچ له بارهى ئەم خيوه وه دهزاني؟». پيرهژنه که له سەر کورسيهک دانىشت، نيگه ران ديار بوو. «من چەندان ساله له م ئوتيله دا کار دهکەم و چەندان چيرۆکم له بارهى ئەم ژوروه بيستوه». دانيال به پەرۆش بوو تا له بارهى ئەم خيوه وه زانيارى وه ريگرئى و گوئى «به رده وام به، يه کيک له و چيرۆکانه مان بۆ بگيره وه». ئەويش دەستى پى کرد: «سالانئىكى زۆر بهر له ئىسته و پيش ئەوهى ئەم قه لاته بکري به ئوتيل، کچۆله يهک له گه ل باوکيدا ليره ده ژيان. کچيکى زۆر به ختيار بوو. به لام پۆژيک، خوئى و باوکى ده مه قاله يه کيان بوو و به يانينى پۆژى دواتر کچه که به مردوويى له سەر ليوارى پوو ياره که هاته دۆزينه وه. که سيش نازانئى باوکى چيى به سەر هات، به لام له و کاته وه که س نه ييينوه». دانيال و ئەليکس ههردووک بيدهنگ بوون. «باشه، باشر وايه برۆم، من ئەليزابيتم» گوئى و ئارهوانه بچکۆله کهى به دواى خويدا پاکيشا و ليئى دا پويشت. «من دانيالم و ئەويش ئەليکسه» دانيال گوئى. «خواحافيز دانيال و ئەليکس. ئەگەر

پېښستان پېم بوو دهرانن له کویم،» و دهرگه که ی به دوی خویدا داخست. به یانی پوژی دواتر، گشتیان چوونه لیواراوه که. خوشبه ختانه شه و هیچ خویک نه هات، بویه دانیال و ئه لیکس زوو له خه و هه لسان و گهش و چالاک بوون. تاکسیه کیان گرت بیانباته لیواراوه که و یه که مین شت کردیان ئه وه بوو هر یه کیکیان دهستی دایه داری خلیسکانه ی سهر ئاو و به ره و ئاوه که چوون. ئاوه خلیسکانه یان کرد و زور پوچوون به ره و ناخی زه ریا. هه ردووکیان خوشی زوریان بینی تا ئه و کاته ی شه پو لیکسی زه به لاح هات و ئه لیکسی رامالی. شه پو له که زیاتر و زیاتر ئه لیکسی به ره و ناوه وه ی زه ریا ده برد. «فریام که ون! فریام که ون!» هاواری کرد. دانیالیش بانگی کرد «ئه لیکس! بگه پروه!» له ناکاو، شتیک لاتی ئه لیکسی گرت و بو ژیر ئاوه که به کیچی کرد. ئه وه ی زیاتریش ترساندی ئه وه بوو ته ماشای کرد و پووبه پروو له به رامبر خپوه که دایه. زور تی کوشا سهر ئاو بکه و پته وه به لام خپوه که زور به توندی گرتبووی. تا له ناکاو دانیال هات و پزگاری کرد. ئه لیکس ده کۆکی و پشووی سوار بوو بوو و وای زانی جاریکی تر ناتوانی هه ناسه بداته وه. «ئه لیکس، تو باشی؟» دانیال پرسیاری کرد. «له بنه وه بوو، خپوه که منی پاکیشا». فرمیسک رووی داپوشیبوو. «هه سته.» دانیال گوتی «ده چینه وه مال». هه ردووکیان به مه له وانی به ره و لیواراوه که گه رانه وه و چوونه وه مال.

پوژانیان به سهر ده برد. پشووه که و خوی پیشان ده دا بی کۆتایه. شه ویک پیش ئه وه ی بچنه وه و له خوشییانه بزهیان ده هاتی. دانیال و ئه لیکس خه ریکی پچانه وه ی شمه که کانیاان بوون، له پر له دهرگه ی ژووره که یان درا. دانیال چوو بیکاته وه، ئه وه ئه لیزابیت بوو هاتبوو. «سلاو، پشووه که تان چون به پروه ده چی؟» به ده نگیکی خوش ئاوازه وه پرسیی. دانیال و ئه لیکس هه موو چیپوکه سه یر و سه مه ره کانی خویان بوی گپراهه وه. «نای له و پشووه.» ئه لیزابیت گوتی. «به لام سوپاس بو خوا سبه ی ده پوینه وه.» ئه لیکس به دلخوشییه وه گوتی.

بو جاری یه که م دوی ماوه یه کی زور، دانیال و ئه لیکس به دلشادی له خه و هه لسان. ده موچاویان شوش و خویان گوپی و هه گبه کانیاان بو خواره وه برد. کاتی هه گبه کانیاان ده خسته ناو تاکسی، دایکیان گوتی «وا بزائم ئه م پشووه زور خوش بوو.» ئه لیکس به ته وسه وه وه لآمی دایه وه: «به لئ، بیگومان.» «ئه م پشووه زور خوش بوو، به راده یه ک پیم وایه سالی داهاتووش بیینه وه ئیره.» ئه لیکس و دانیال به جووت ئاوریان دایه وه و به یه که وه هاواریان کرد «ناااااا!».

ته واو

پۆزانی من له کوردستاندا

دوچار ئه و پۆزه داها. ماوهیهکی زۆر درێژ بوو چاوه پوان بووم بگه پیمه وه کوردستان، ئه وهنده دلخۆشم ناتوانم له وه دلخۆشتر بم. هه گبه که م ته واو هاتبووه پێچانه وه و ئاماده بوو. هه ر ئه وه ندهم له سه ر بوو به دوای خۆمدا پای بکیشم بۆ خواره وه (ئه مه ش بۆ من کیشه نه بوو له به ره ئه وه ی دایکم ئه م کاره ی بۆم ده کرد). دایکم داوای تاکسییه کی کرد و دوای ۱۰ خوله ک تاکسییه که ئاماده بوو و منیش له خۆشیا هه لبه زیمه وه .

دوای چاوه نوارییه کی بێ کۆتا، دوچار سواری باله فیکه بووین. گه شتیکی زۆر درێژ بوو به لام ئه وه ی ده هینا که چاوه پوانی بی. هه ر که له باله فیکه دابه زیم هه ستم کرد تیشکی پۆژ له پروم هدا و با به پرچم ده که وێ.

کژ زۆر جیاواز بوو له گه ل کژی ئه و شوینه ی من تییدا ده ژیم له سکۆتلاند سه رمای پچین هه موو پۆژیکه . له باله فیکه باوکم بینی و به ره و لای ئه و پام کرد. زۆر دلخۆشم که دوچار گه یشتمه وه نیشتمان. باوکم به ئۆتۆمۆبیله که ی خۆی ئیمه ی برده وه مال و یه که مین شتیکی که کردم ئه وه بوو نووستم.

قوو قوو قوو قوو قوو. به یانیی دواتر به دهنگی که له شیر به ئاگا هاتم. (له گلاسکو گویمان له م دهنگه نابێ). هه ر زوو هه لسام و جلی خۆم گۆپی له به ره ئه وه ی زۆر به په رۆشی بینینه وه ی خزم و که س بووم. به رچاییم کرد و ئۆتۆمۆبیل ئاماده بوو بۆ ئه وه ی بمانبات. سوار بووین و پۆشیتین. له ئۆتۆمۆبیله که وه بازم دا و به پاکردن پۆشیتم بۆ ئه وه ی هه موویان ببینم. ئه وه نده پێ که نیم تا پومه ته کانم که وتنه ژان. کاتیکی خۆشم به سه ر برد. خواردنه که خۆش بوو و پێ که نیم. ژماره یه کی زۆر پووړا و خالۆزا و ئامۆزام هه ن، ئه وه شتیکی شیتانه یه. به داخه وه ده بی پڕۆینه وه. به لام من

حەزم نەدەکرد برۆینەو، لەبەرئەوێ زۆر دلخۆش بووم.
پۆژی دواتر، بپارم دا لەگەڵ باوکمدا بچمە دەزگای (ئاراس). کە لە خەو هەلستام ئەو
پۆشتیوو، بۆیە کاتیکی زۆرم بە دەستەو بە بوو بۆ خۆئامادەکردن. لەگەڵ ئامادەبوونی
ئۆتۆمۆبیلە کە خواحافیزیم لە خوشکەکانم و دایکم کرد. ئۆتۆمۆبیلە کە منی برد بۆ ئاراس
و لەوێ کاتیکی خۆشم برده سەر. هەموو ئەوانە ئێوئێ بەلامەو پووخواش بوون و بۆم
دەرکەوت هەندێ لە خزم و کەسیشم لەوێ کار دەکەن. بەلەخانە کە سەرنجپراکیش بوو
و خواردنەکیان زۆر خۆش بوو. لە کۆتای ئێو پۆژەدا، باوکم و من چووینەو بە بۆ مأل.

باسی ئەو کاتە خۆشەیی لەوێم بەسەر برد، بۆ دایکم و خوشکەکانم گێرپایەوه .
 بەیانیی دواتر، خوشکەکانم، دایکم، خالم و من چووینە سەردانی گوندەکەیی باوکم،
 کە ئەمە یەکەمین جارمان بوو و خوشکەکانم و من پێشتر ئەو گوندەمان نەبینیبوو.
 لە پشوویکی پێشووتردا گوندی مائی دایکمان بینیوو، بەلام گوندی مائی باوکمان
 نەبینیبوو. پێگە کە دوور و درێژ بوو بەلام من لە زۆری ئەو پێگە یەدا نووستبووم.
 زۆر گەرم بوو و بای دەهات. لەو دەرووبەرە خانووەگەلیکم بینی کە تەنیا یەک یان دوو
 ژووریان تێدا هەبوو و برۆام نەهات چۆن ئەو خێزانە گەورانە دەتوانن لەو خانووانەدا
 بژین. لەوێ و شترملم بینی کە لە گلاسکۆ بەرچاومان ناکه‌وئ. بە داخەوه خانووی
 مائی باوکم لەگەڵ خانووەکانی تری گوندەکەدا پڕوخابوون. هەرەها سەردانی ئەو
 گۆرستانەمان کرد کە باپیرانی تێدا نێژاون. پێم خۆش نەبوو بە ناو گۆرستانەکەدا
 بپۆم. هەستم بە ترس دەکرد و لەوێ دەرچووین هێور بوومەوه. ئێستە دواي ئەو
 گوندەکانی دایک و باوکم بینی بۆم دەرکەوت چەند ژیانی من جیاوازیی لەگەڵ ژیانی
 ئەواندا هەیه و خۆشخالم بەوهی کە هەمە. لە پۆژانی تری حەوتوودا سەردانی هەندئ
 خزمی ترمان کرد و چووینە (ماجدی مۆل)یش. بپێکی زۆر جلو بەرگی نویم کړی،
 خوشکەکانیشم وەک منیان کرد. مۆلەکە گەلیک گەوره و نوئ بوو. لە ناو پاستی
 مۆلەکەدا گۆرپانیک هەبوو مندا لان یاریان تێدا دەکرد. لەوێ سواری ئۆتۆمۆبیلی
 یاری بووم بەلام تەنیا توانیم بە بەردەوامی بە دەوری خۆمدا بسووینمەوه (وا دەزانم
 لە داها توودا شۆفیریکی زۆر خراپم لئ دەردەچئ). لە بیرمە لە باژیری (قەیسەری)
 گۆرپیک لە ناو هندی باژیرەکەدا هەبوو. ئەوه بەلای منەوه شتیکی زۆر سەیر بوو.
 هەرەها سەردانی پێستورانتیکی ئەلمانیمان کرد. لە دەرەوه دانیشتین و خواردنەکە
 زۆر خۆش بوو. سۆلم لە پێدا بوو و هەستم بە شتیکی کرد بەر پێم دەکه‌وئ. کاتی
 سەیری خوارەوه‌م کرد، بینیم دوو پشکیکی پەشی گەوره وا هەلدئ، زۆر ترسام.
 هەموو بەیانیه‌ک، کە دەچومە نھۆمی خوارەوه بۆ بەرچایی، زەردەوالە یەکی گەورە
 مردارەوه‌بووم لەسەر زەوییه‌کەدا دەبینی. تەنانەت مارمیلکە یەکم لە ناندینەکەیی خۆماندا
 بینی. هەموو شەویکی خوشکەکانم و من گالته‌مان لەگەڵ یەکتەردا دەکرد و دەچووینە
 ژووری یەکتەر بۆ ئەوهی یەکتەری لە خەودا بترسینین. زۆر خۆش بوو.
 باوکم و خوشکەکانم و من سەردانی یەکتەکی لە گەورەترین باخچەکانی هەولێرمان کرد.
 بە پاستی جوان بوو. ئاو پڕژین و دار و گۆلی زۆری تێدا بوو. زۆر خۆشە پیاسەیی تێدا
 بکەیی لە بەرئەوهی کژێکی زۆر ئارام و کپی هەبوو. باوکم نەخشەیی بەشیکی لەو باخچە
 دارپشتوو و پەیکەری شاعیریکی ناواری تێدا داناوه. شتیکی زۆر جوان بوو و هەستم

A colorful illustration of a woman with long black hair, wearing sunglasses, a white t-shirt, orange pants, pink socks, and red shoes. She is walking on a grassy path next to a large, thick tree trunk. The background shows rolling green hills under a blue sky. The text is contained within a white rectangular box on the right side of the page.

به شانازی به باوکهوه کرد .
له پوژانی تری پشووهکهماندا
سهردانی ههندی خزمی ترمان
کرد . بپوا ناکهه م ئه و هه موو
ئاموژا و پوووزایهه م هه ن .
بنه ماله کهه ی خۆم زۆر خۆش
دهوئ، ئه وان باشترین بنه ماله ن
له هه موو دنیا و له وه زیاتر
ناتوانم داوای هه یج بکهه م .

به گشتی پشووه کهه ی
کوردستان ته وای ته وای بوو .
کاتیکی زۆر خۆشم به سه ر برد
و دلخۆش بووم به دیتنه وه ی
بنه ماله کهه م . زۆر به په روۆشم بو
ئه وه ی جاریکی تر بچه وه .
ته وای

دنیای کورته بالایه کان

به یانیه کی هه تاوی بوو، ژنیک خه ریکی چاندنی هه ندی گول بوو له باخچه ی ماله که یدا. کاتی کاره که ی ته واو کرد چوو ژوره وه. پینچ کورته بالای باخچه به زور ددانیان به خۆدا گرتبوو تا ئه و کاته ی گوئیان له دهنگی داخستنی ده رگه که بوو. یه کیکیان ناوی جۆن بوو هه ناسه یه کی ئوخه ی هه لکیشا و گوتی «سوپاس خواجه، وام ده زانی هه رگیز ناروا». یه کیکی تریان پشتگیری کرد و گوتی «وايه، هه رگیز وا له جی خۆم نه چه قیوم، مه گه ر ئه و کاته نه بی که جۆن ئه و شریتی تا قیکردنه وه یه ی پیم دا بو ئه وه ی تا قیی بکه مه وه». جۆن پووی گرژ کرد و وه لامی دایه وه «به لئ تو کیشت زور زیاد بوو». جۆن، سام، بیل، ئاندی و ماکس کورته بالایه کانی باخچه بوون و پیش ئه وه ی مرۆف له و ناوه دا هه بی ئه وان له وئ ده ژیان.

له کاتیکی تری ئه و پرۆده دا، بیل له باخچه که به توپی پییه که ی گه مه ی ده کرد. ئه و له توپه که ی ده دا و به ره و په رژینه که ی تی هه لده دا. به هه له توپه که به که لینیکی ناو په رژینه که دا تی په ری و چوو باخچه ی مائی هاوسنیه که یان. بیل ئاخیکی هه لکیشا و ویستی له ژیر په رژینه که وه بجی توپه که به یینیته وه. سهیری باخچه ی هاوسنیه که یانی کرد گه لیک گه وه بوو! توپه که ی دوزیه وه و چو به یینیته وه. دانه و بیه وه و توپه که ی هه لگرت. به لام که سه ری هه لبری، دوو سه گی گه وره ی له جوری رۆتوایله ری بینی، که له گه ل بینی کورته بالای بچووکه توقیوه که ی باخچه که دا لیک به ده میاندا هاته خواره وه. «وهی وهی» بیل چپاندی. سه گه کان ده ستیان به وه رین کرد و یه کیکیان به که لبه کانی، بیلی له کورته که یه وه به رز کرده وه. له باخچه که ی بیلیشدا، چوار کورته بالایه که له دلله پراوه که دا بوون له وه ی ئاخو بیل ده بی له کوئی بیته. له ناکاو گوئیان

له هاواریک بوو. هه موویان هه لسانه سه ریچ له بهرته وهی زانیان ئه وه بیله هاوار ده کا . چوار کورته بالایه که به رهو په رژینه که رایان کرد و بینیان سه گیک بیلی هه لگرتووه و دهییا! «فریام که ون! فریام که ون!» بیل هاواری ده کرد. کورته بالایه کانی تر بانگیان کرد: «مه ترسه بیل! ئیمه ده تهینه وه!» له گه ل دوور که وتنه وهی سه گه کانیش دهنگی

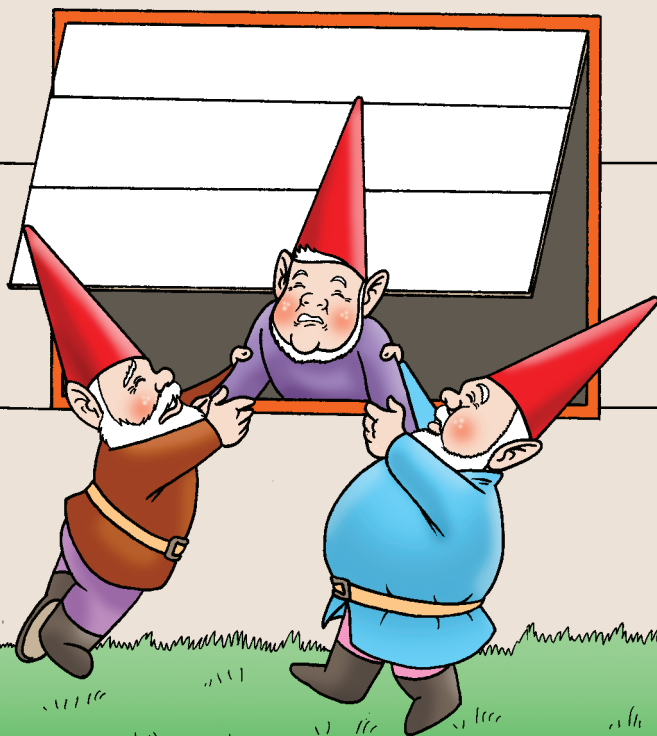
بیل نزمتر ده بووه وه .

چوار کورته بالایه که ی تر به ته وای له خه می بیلدا بوون . «باشه ده بی چی بکه یین؟» سام گوتی . «پیویسته پلانیک بۆ پزگارکردنی بیل دابریژین .» ئاندی گوتی . «به لآم باخچه ی هاوسییه که مان زۆر گه وره یه و هه رگیز ناتوانین بیدۆزینه وه .» ماکس گوتی . «خه م مه خۆن، بیل ده هیئینه وه . ئیستا، له باره ی ئه م پلانه وه . ئیوه چۆن ده توان بچه ناو باخچه ی هاوسییه که مانه وه؟» چۆن گوتی . «باشه، ده توانین به ژیر په رژیینه که دا برۆین .» سام گوتی . «په ! به و قه له وییه ی ئاندیه وه ؟ تا ئیواره له م شوینه ی خۆمان ده مینینه وه !» ماکس گوتی . ئاندی به پووکی گره وه گوتی «باشه، بیده نگ . باشه بۆ به په رژیینه که دا هه لنه گه پین و نه چینه ئه و دیو؟» . چه ند ساتیکیان له گفتوگو له باره ی ئه م پلانه وه برده سهر . بریاریان دا به په رژیینه که دا هه لگه پین و دووانیان سه رنجی سه گه کان به لای خۆیاندا پراکیشن و مژوولیان بکه ن و دووانه که ی تر بیل بدۆزنه وه . ئه م پلانه پلانیک ی ته و او بوو .

له و ماوه یه دا، بیل بۆ کولانه ی سه گه ل هاتبووهر بدن و له وئ سه گه ل پاسه وانیمان ده کرد و ئاماده بوون پاوه دووی هه ر که سینک بنین هه ولئ پزگارکردنی بیل بدا . بیل زۆر ده ترسا . له په نجه ره وه سه یری ده ره وه ی ده کرد و له گه ل خۆیدا ده یگوت «گوتی مه دئ بیل، که سینک هه ر دئ پزگارت بکا .» . خۆی کورژ کرده وه و سه ری نایه نیوان ئه ژنۆکانی .

له و لاره له باخچه که ی بیلدا، هه ر چوار کورته بالایه که هه ولیان ده دا به په رژیینه گه وره که دا هه لگه پین به لآم هه رچییان ده کرد، به رده بوونه وه . سواری قه لاندۆشکانی په کتر بوون، په کیک له سه ر ئه وی تر . دوا ی به سه رچوونی کات و خه باتیک ی زۆر، توانیمان بچه دیوه که ی تری په رژیینه که . هه ر که گه یشتنه ئه و دیو، ئاندی گوتی : «کورپه پاوه ستن، تازه که وته وه بیرم گه راجه که په یژه یه کی تیدا هه بوو .» . هه موویان سه یری ئاندییان کرد . ماکس گوتی : «که واته ئیمه به خۆرا ئه وه نده خۆمان ماندوو کرد و به په رژیینه که دا هه لگه پین؟» . هه موویان هیشتا سه یری ئاندییان ده کرد . هه موویان پووین وه رگتپا . «به ره حال،» سام دهستی به قسه کرده وه ، «ئاندی تۆ وه ره له گه ل مندبا به دوا ی بیلدا بگه پین . ماکس ئیوه له گه ل جۆندا برۆن به دوا ی سه گه لدا بگه پین .» . ماکس ئاماژه ی بۆ پشتی ئه و شوینه کرد که سامی لئ وه ستابوو و به ده نگیک ی هیور و له رزۆکه وه گوتی «ها ... بیان دۆزینه وه !» . سام به ئاسپایی ئاوپی دایه وه و پووبه پوو که وته به رامبه ر دوو سه گه که . «ممم ... ماکس، چۆن وا بزانه ئه مه ئه رکی ئیوه یه .» . ماکس به ردیک ی گرتنه یه کیک له سه گه کان و قیزاندی «هیئ سه گه ...

سه‌یرم بکن.» . سه‌گه‌کان که‌وتنه دوا‌ی ماکس و جۆن . بیل گوی‌ی له و هه‌را و قیژه‌یه بوو و له په‌نجه‌ره‌که‌وه سه‌یری دهره‌وه‌ی کرد . دل‌ی زۆر خۆش بوو به‌وه‌ی دووباره هه‌موو هاو‌پ‌پیه‌کانی بینیه‌وه . ئه‌و دهمه‌ی که بینیی وا سام و ئاندی کون به کونی باخچه‌که به دوا‌ی ئه‌ودا ده‌گه‌رپین، ده‌ستی به لێدانی دهرگه کرد بۆ ئه‌وه‌ی بگه‌نه فریای . «ئهم ده‌نگه چیه؟» ئاندی پرسیی . «وا بزانم له کولانه‌ی سه‌گه‌کانه‌وه دئ.» سام وه‌لام‌ی دایه‌وه . ئینجا هه‌ردووکیان به‌ره‌و کولانه‌که رایان کرد . ئاندی هه‌ول‌ی دا دهرگه‌که بکاته‌وه ، به‌لام دهرگه‌که گیر بووبوو . زۆر هه‌ول‌ی دا به‌لام نه‌کرایه‌وه . بۆیه ماکس بانگی کرد : «بیل ، هه‌ر هینده‌ت بۆ ده‌لوئ له په‌نجه‌ره‌که‌وه بییه دهره‌وه .» بیل قاچی خسته سه‌ر لێواری په‌نجه‌ره‌که و کردیه‌وه . به په‌نجه‌ره‌که‌دا خشکه‌ی کرد به‌ره‌و دهره‌وه . که نیوه‌ی له‌شی هاته دهره‌وه ، پشتینه‌که‌ی گیر بوو . «ئای... ئاسی بووم!» بیل هاواری کرد . سام ده‌ستی درێژ کرد و گوتی «ده‌ستت بیته دهره‌وه و من پات ده‌کیشم.» هه‌ول‌ی دا بیل رابکیشی به‌لام بیل گیر بووبوو . دوا‌جار هاته دهره‌وه به‌لام به‌سه‌ر سامدا که‌وت . هه‌ر له‌گه‌ڵ هاتنه دهره‌وه‌ی بیلدا ، ئاندی بۆی دهرکه‌وت ده‌سکی دهرگه‌که‌ی به پیچ‌ه‌وانه سوو‌راندووته‌وه بۆیه نه‌کراوته‌وه . بیل و سام توو‌په بوون!

له و ماوه‌یه، جۆن و ماكس به‌بئ وچان له‌لایهن دوو سه‌گه گه‌وره‌كه‌وه پراو ده‌نران. جۆن له پشتم كورسییه‌كی باخچه‌كه‌دا خۆی حه‌شار دابوو، ئه‌و دهمه‌ی له ناكاو گورسییكی دۆزییه‌وه. ده‌ستی دایه گورسیه‌كه و به‌دزییه‌وه چوو پشتم سه‌گه‌كان. ئینجا زۆر به‌خیرایی هه‌ردوو سه‌گه‌كه‌ی به‌یه‌كه‌وه به‌سته‌وه به‌جۆریك جوول‌ه‌ی لییان بری. «هاها... كه‌وتنه‌ ته‌له‌وه!» ماکس پشتم له سه‌گه‌كان كرد و ئه‌و كاته‌ی ئه‌وان ده‌ستیان به‌وه‌رین كرده‌وه، ئه‌و تیی ته‌قاند.

هه‌ر پینچ كورته‌بالایه‌كه گه‌رانه‌وه باخچه‌كه‌ی خۆیان و دلیان زۆر خۆش بوو. «سوپاس هاو‌پریان. نازانم ئه‌گه‌ر ئیوه نه‌بوونایه من چیم ده‌كرد.» بیل به‌دڵخۆشییه‌وه ئه‌مه‌ی گوت. «گویی مه‌دی نه‌كه‌سمان بریندار بووه و نه‌هیچ.» جۆن گوتی. «په‌نگه‌ تۆ هه‌یجت لی نه‌هاتبی به‌لام من هه‌موو له‌شم هاتوو ته‌كوتینه‌وه، سوپاس بۆ هه‌ندی كه‌س.» سام سه‌یری ئاندیی ده‌كرد و ئه‌م سكالایه‌ی كرد. بیل ئه‌هیکي هه‌لكیشا و گوتی: «ئای خوايه.» هه‌موو ئه‌وانه‌ی تر پرسییان بۆچی ده‌بی ئه‌وه‌نده خه‌مبار بی. «چی بووه؟» ماکس به‌په‌رۆشه‌وه پرسیری كرد. بیل وه‌لامی دایه‌وه «ده‌زانن من هه‌شتا نه‌متوانیوه تۆپه‌كه به‌ینمه‌وه!».

ته‌واو

چیرۆکی کرىسمهس: خاتوون کلۆز پۆژه که ده پارێزێ

ئۆاره ی کرىسمهس بوو له جهوسه رى باکور و کورته بالایهکانى سانتا مژوول بوون به جیاکردنه وهى دیاریگه ل بۆ پۆژى کرىسمهس. ههچ شتیک ناتوانی ئه وه تیک بدات که ده بیته باشترین کرىسمهسى نۆ کرىسمهسهکان، تهنانهت جاک فرۆستى پیریش ناتوانی. یان ئه وان پێیان وا بوو. جاک فرۆست دوژمنیان بوو. بهردهوام له ههولێ تیکدانى کرىسمهسدا بوو. سالیکیان ویستی گالیسهکی سانتا بشکێتی، بهلام پێی نهکرا. ههروهها ههولێ دا گشت دیارییهکان بدزێ بۆ ئه وهى ههچ نه مینێ به مندالان بدرێ. ههر ساله و شتیکی جیاواز تاقى دهکاته وه بهلام دیاره ههچ جاریک سه رناکه وێ. بهلام ئه م ساله بیری له شتیکی ژۆر بلحانه کرده وه و دلنیا بوو که سه رده که وێ...

سانتا له نووسینگه ی خۆیدا بوو و یه کجار ژۆر دلخۆش بوو! تازه خاتوون کلۆز ته له فۆنى بۆ کردبوو. ئه و له پشوودایه و ئه وهنده ی پێ ناچێ دهگه رپته وه مال. سانتا ئه وهنده دلێ خۆش بوو به تهواوی جاک فرۆستى له بیر چووبوه وه.

له و کاته دا، کورته بالایهکان له وه پهری مژوولیدا بوون له کارگه که ی خۆیان، کاتی له ناکاو و له خۆوه ده رگه کرایه وه. ئه وه تا ئه وه هات. جاک فرۆست. پێستى وهک ئه و به فره ی ده ره وه سپیه و ژماره یه ک له پیره وکارانی به دوايه وهن، به و کاره له ناکاوه پێ ده که نن. هه مووان سه ریان به ره و لای ئه واندا وه رگێرا و بیدهنگی ژووره که ی داگرت. به پیکه نینیکى شه ی تانانه وه، ژۆر هیمانه گوتی «سانتا له کوێیه؟ چه ز ده که م قسه ی له گه لدا بکه م».

له نهۆمى سه ره وه و له نووسینگه ی سانتا، سانتا هه لترووشکابوو به دیار ته له فۆنه که یه وه کاتی یه کیک له کورته بالایهکانى به پاکردن هاته ژووره وه و گوتی

«سانتا! سانتا! جاک فرۆست له کارگهیه و دهیهوئ قسه ت له گه لدا بکا. ئیمه هه موومان زۆر ده ترسین.» سانتا به هه له داوان له ژووره که چوو ده ره وه و دابه زییه خواره وه. به توورپه یی پآلی به ده رگا که ی دیوی ئه ودیوی ژووره که وه نا و چاوه کانی گر و توورپه یی یان لئ ده باری. دهنگی چه که مه زله کانی له ژووره که که دا دهنگیان ده دایه وه و هه موو چاوه یل پوویان له و بوو.

«های، های، های، ده میکه یه کترمان نه دیوه.» جاک به پیکه نینه وه گوئی. «تۆ چی ده که ی لیره؟!» سانتا پرسیی و به په رۆش بوو بۆ ئه وه ی وه لآمی که وه ر بگریته وه. «باشه، ده بی چی منی هینا بیته ئیره جگه له تی کدانی کریسمه س!» هه ندئ دهنگ و چه چه که وه ته ناو کورته بالایه کان و به سه رسامی چاودیری دۆخه که یان ده کرد. چاوه کانی سانتا ئه وه نده ی تر زه ق بوونه وه، به لآم به هیمنی وه لآمی دایه وه، «جاک فرۆست، چه ندان ساله تۆ هه ول ده ده ی کریسمه س تی ک بده ی به لآم به رده وه ام سه رنه که وتووی. چی به م شیوه یه دلنیات ده کا که ئه م سال سه رده که وی؟». جاک دووباره پئ که نی و گوئی «ده بینی!» و به په نجه پاره شانندی ئه وه، ژووره که سارد داها ت و زریانکی سه هۆلین ده وره ی دان. دوا ی چه ند چرکه یه ک، زریانکه ته واو بوو و سانتا و هه موو کورته بالایه کانی وه ک قالبی سه هۆل په ق بوونه وه. خۆشبه ختانه، هه ندئ له کورته بالایه کان په ق نه بوونه وه! به بی ئه وه ی یه ک وشه بلئ، جاک فرۆست پووی وه رگنپرا و له گه ل پیره وکارانی به دوایدا، پۆشتن.

دوا ی چه ند ساتیک و له کۆتاییدا خاتوون کلۆز گه یشته وه مال! هه ر که له ئۆتۆمۆبیله که ی دابه زی، هه ستی کرد باله خانه که زۆر که یه. که له ده رگه که وه چوو ژووره وه گوئی له ده نگدانه وه ی ترپه ی پپی خۆی بوو. خاتوون کلۆز گه لیک سه رسام بوو. ئیواره ی کریسمه سه و بۆ سانتا و کورته بالایه کانی پر ئیشتین شه وه. به پاستی بیده نگیه که نائاسایی بوو. خاتوون کلۆز نیگه ران بوو. له نا کاو کورته بالایه ک به هه ناسه برکیوه ها ته لای. «خاتوون کلۆز، خیرابه، به په له وه ره!» ده ستی پاکیشا به دوا ی خۆیدا. خاتوون کلۆز نیگه ران بوو، ده بی کیشه که چی بی. کاتئ سانتا و کورته بالایه کانی بینی له ترسا هاواری کرد «چی بوو... چی پووی داوه؟!». کورته بالایه که وه لآمی دایه وه «جاک فرۆست پووی دا!» خاتوون کلۆز به توورپه ییه وه هاواری کرد «له کوئییه؟ ها، بزانه چیی پئ ده که م.» دهنگی ئه وه نده به رز بوو خریک بوو ده ته قی! «پۆشیت، گه راپه وه بۆ قه لایه که» به که میک ترسه وه گوئی! «وا بزانه ئه مه واته ی ئه وه یه که ده بی کریسمه س نه که یین. من پیوه ندی به شازئی به فره وه ده که م و پووداوه که ی پئ راده گه یه نم.» خاتوون کلۆز له پر سووپا یه وه و

© MS 77

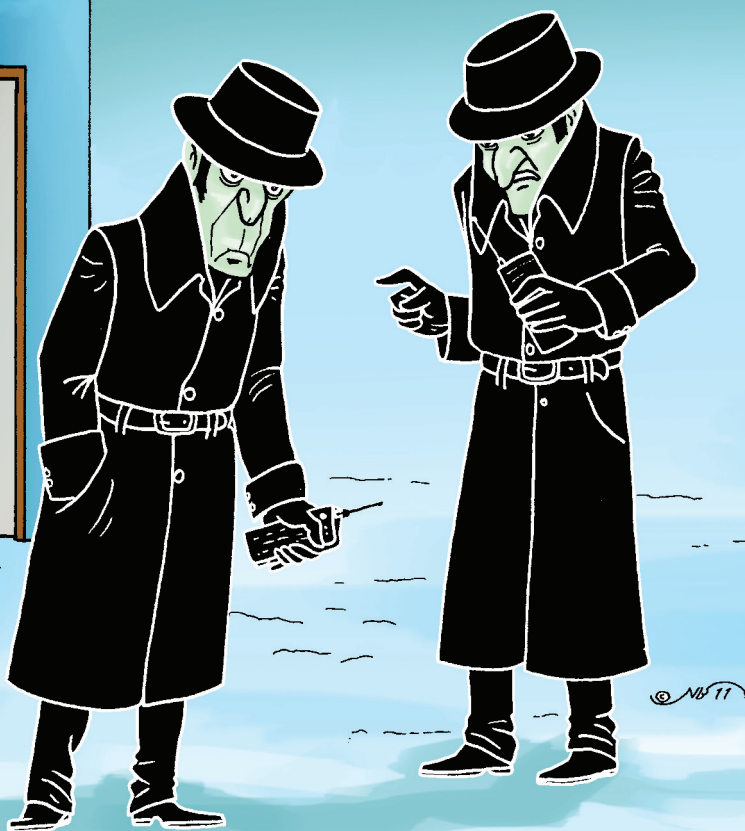
ئەو ەى بىستى سړى كړدبوو، «ناىكهين؟ بۆ نهىكهين؟» گوتى. ئەمىش وه لآمى دايه وه «باشه، چۆن كرىسمهس بهبى سانتا دهكړئ؟». خاتوون كلۆز به گورپه وه گوتى «دهىكهين! كرىسمهس دهپارىزين!» كورته بالآيه كى تر وه لآمى دايه وه «ئاها، ئەگه ههستت پى نهكردوه. سانتا لىزه نىيه.»، يه كىكى تريان گوتى «باشه، كهواته بهبى سانتا دهىكهين، مه بهستم چه ند گران دهبى؟ بىر له وه موو مندآله بكه وه، هه موويان به نهكردنى كرىسمهس خه مبار دهبن. سه ربارى ئەمهش، كىك و شىرى زۆر ههيه!»، پرووى هه موو كورته بالآيه كان گه شايه وه وه موويان به دلخۆشيه وه سه ريان له قاند. به لآم ئەوان له وه بىئاگا بوون كه يه كى له پىره وكارانى جاك له پشت كۆمه له ديارىيه ك خۆى حه شار دابوو و گوئى له هه موو قسه كانيان بوو...

جاك فرۆست له نووسىنگهى خۆيدا دانىشتبوو و له نهينۆكه كه دا سه ىرى پرووى شه يتانانهى خۆى دهكرد. له و كاته له ده رگه درا. «وه ره ژووره وه»، جاك ئەمهى گوت وهىشتا سه ىرى خۆى دهكرد. «جاك... مه بهستم گه وره م، گويم هه لخت بۆ قسه كانى خاتوون كلۆز و چه ند كورته بالآيه ك كه ره ق نه بوو بوونه وه». له كۆتاييدا، جاك پرووى له نهينۆكه كه وه رگىرا و پرووى كرده شته سه وزه ناشىرينه كه. «به لى؟ چىيان گوت؟» پرسى. «گۆتيان ئەوان كار بۆ پزگار كردنى كرىسمهس دهكهن.»، جاك فرۆست پىكه نينه ناشىرينه كهى دووباره كرده وه و گوتى «باشه لىيان گه پى، به لآم وا بزنام هه ستىان به وه نهكردوه كه سانتا كلۆز ناتوانى يارمه تىيان بدا! به لآم هه ر بۆ دلنآيى بچۆوه ئەوئ و چاودىرييان بكه. به لآم ئەم جاره كاره كه ت به جوانى بكه و نامانه وئ هه لى جارى پىشوو دووباره بىته وه!»، نۆكه ره كه به شه رمىكه وه سه ىرى داخست. جارى پىشوو كه بۆ گوئى هه لختن چوو بوو، ساتمهى له هه ندئ ديارى كړدبوو و به سه ر ده مدا كه وتبووه سه ر زه وى.

دوو پىره وكارى خه فىه سه رتاپا ره شىيان پۆشيبوو بۆ ئەوهى كه س نه يانبىنى. دزه يان كرد به ره وه ده رگه سه ره كىيه كه و چاويان به راست و چه پدا گىرا بۆ ئەوهى بزنان ناخۆ هىچ كورته بالآيه ك ديار نىيه. كاتى گه يشتنه ده رگه سه ره كىيه كه خۆيان له پشتى ده وه نىك شارده وه بۆ ئەوهى پلانىك دابىن. «باشه، تۆ له لآى دواوه برۆ و منىش له نواوه ده چمه ژووره وه.» يه كىكيان گوتى. ئەوهى تر وه لآمى دايه وه «به لآم چۆن پىوه ندى به يه كتره وه ده كهين؟». ئەوهى تر گوتى «ئا، بۆيه ئەمانه م هىتاوه.» ده ستى خسته گىرفانى و جووتىك هۆكى تۆكى ده ره ئىنا. يه كىكيانى دا به هاوړپىكهى. «به راست، كه چوويته ناوه وه سه ىرى كه س نه كهى و قسه له گه ل كه سدا نه كهى. ته نيا به دواى خاتوون كلۆزدا بگه پى و هىچ ده نگىك ده رنه كهى، تى گه يشتى؟».

«وايه، تئ گهيشتم. به لام پراوهسته، دهتوانين ناوى نهينيمان ههبي». ئهوهى تر به ههناسهيهكى ساردهوه گوتى «باشه، من ناوم دهنجر دهبي و توش لايتنينگ!». «باشه» لايتنينگ گوتى و گورانبيهكهى بينك پانتهرى گوتهوه. «لايتنينگ»، دهنجر بانگى كرد، «ههول بده له كاتى ئهجامدانى ئهركهكهتدا گورانى نهئى!». لايتنينگ به دلخوشيهوه تئى تهقاند. دهنجر ئاهيكي ههلكيشا و پالى به دهركهكهوه نا و كرديهوه. سهبرى ئهمللا و ئهولاي ژوورهكهى كرد بۆ ئهوهى دلنيا بي كهسى لئ نيهه. كه بۆى دهركهوت پهريزهكه تهواو پاكه به راكردن چووه سهروهوه بۆ نووسينگهكهى سانتا. كاتى نووسينگهكهى دوزيهوه، گوئى نا به دهركهكهوه. گوئى له خاتوون كلۆز بوو قسهى بۆ ئهوه ههشت كورتهبالايه دهكرد كه مابوونهوه. نهيتوانى به پرونى گوئى له قسهكانيان بي، چونكه دهنگيان كز بوو.

«باشه، ناوهكانتان چين؟» خاتوون كلۆز پرسى. «بهئى، من بۆب و ئهمانيش

ئىدا، لىز، كارل، تۆم، لۇرا، تىمى و مىرفى» بۆب ئاماژەى بۇ ھەر كورته بالايەك كرد و ناوھكەى گوت. «باشە» خاتون كلۆز دەستى پىئ كرد، «لەبەرئەوھى ئىمە تەنيا يەك رۆژمان بە دەستەوھى، بۆيە ھىچ كاتىكمان نىيە بە فىرۆى بدەين. كارل، لۇرا، تۆم، ئىدا ئىوھ ديارىيەكان گشتيان ئامادە بكەن. لىز و تىمى ئىوھ بە لىستى مندالە باش و خراپەكاندا بچنەوھ و نەخشەمان بۇ دارپژن، بۆب و مىرفى دەچن بۇ ھىنانى ئاسكەكانى رابىن. باشە، ھەمووتان بكەونە خۆ. كات نىيە بە فىرۆى بدەين!» كورته بالايەكان بە راكردن و دلخوشىيەوھ چوون بۇ كردنى كارەكانيان. دەنجر گوئى لىيان بوو كە بەرەو دەرگەكە دىن، بۆيە خۆى لە پشت دەوھنىك شاردهوھ كە بەرامبەرى بوو. باش بوو كەس لە كورته بالايەكان ئەوى نەبىنى.

«لايتنىنگ... لايتنىنگ... وەرە لايتنىنگ... لايتنىنگ!» ھەر كە دەنگى دەنجر ھات لە ھۆكى تۆكىيەكەوھ لايتنىنگ راپەرى. «چى؟» لايتنىنگ وھ لآمى دايەوھ. «دواى ۱۰ خولەك لە پىش دەرگەى دەرەوھ دەتبىنم». دەنجر فەرمانى دا. «بۆ؟» لايتنىنگ بە سەرسامىيەوھ پرسىى. «لەبەرئەوھى پلانئىك ھەيە...»

دەنجر و لايتنىنگ دواى ۱۰ خولەك لە لاي دەرگەى سەرەكى بە يەك گەيشتن. «فەرموو، پلانەكەى تۆ چىيە؟» لايتنىنگ پرسىى. «من گويم لە خاتون كلۆز بوو كە قسەى بۇ كورته بالايەكانى دەكرد و كارى جۆرەوچۆريان ھەيە بۇ ئەوھى بىكەن، بە لآم ئىمە دەبى نووچ بەو ھەموو كارانە بدەين. تى گەيشتى؟» لايتنىنگ سەرى لەقاند بە لآم ھىشتا كەمىك بە گومان بوو. «ئىنجا ئىمە دەبى ئەم كارانە بكەين. دەبى ھەموو ديارىيەكان بشكىنن، ئاسكەكانى رابىن بەرە لآ بكەين و بورغىيەكانى گالىسكەكە بكەينەوھ. با برۆين شتىك پەيدا بكەين بۇ خواردن و لە ماوھى يەك ساتدا بگەرپىنەوھ.» ئەوھبوو رۆيشتن.

خاتون كلۆز لە نووسىنگەكەى سانتادا دانىشتبوو و بسكويتى دەخوارد. خەرىكى خويندنەوھى رېنويىنيەكانى بەكارھىنانى گالىسكەكە بوو و يەك وشە تى نەگەيشت. باشە سانتا چۆن توانىويەتى ھەموو سالى ئەمە بكا؟ بۆب و مىرفى تازە لە گەوړەكە ھاتبوونەوھ و ھەموو ئاسكە رابىنەكانيان ھىنابوو. لە دەرگەى نووسىنگەى سانتايان دا. «وەرە ژوورەوھ.» خاتون كلۆز گوتى. بۆب دەرگەكەى كردهوھ و گوتى «ئاسكە رابىنەكانمان ھىئا و لە ژوورەوھمان كردن. ھىچى تر ھەيە بتواننن بىكەين؟» پرسىارى كرد. «باشە... دەتوانن گالىسكەكە بپشكنن و دلنيا بن لەوھى ھىچ بورغىيەكى شل نەبووھتەوھ يان ھىچ كەموكورتنى نىيە» گوتى. «بەلى باشە، وا دەكەين» بۆب وھ لآمى دايەوھ. ھەر لەگەل دەرچوونى دوو كورته بالايەكە لە ژوورەكە، خاتون كلۆز بانگى

© 2011

کرد «پراوهستن، ئه‌رى چۆن گيڤرى ئه‌و شته ديتته گۆرپين؟» هه‌ردووکیان چاویان زه‌ق بووه‌وه .

کاتى هه‌مووان کاره‌کانى خۆيان ته‌واو کرد، له‌ نووسینگه‌که‌ى سانتادا کۆ بوونه‌وه . بۆ ئه‌وه‌ى پشووێک بده‌ن به‌ر له‌وه‌ى خاتوون کلۆز سواری پشتى گالیسکه‌که‌ى بێت . هه‌موو که‌سێک کارى خۆى ته‌واو کرد ئه‌و کاته‌ى که‌ ده‌نجه‌ر و لایتینینگ به‌رپوه‌ بوون ده‌هاتن . هه‌ر که‌ گه‌يشتنه‌ نيزیک خانووه‌که‌، ده‌سكى ده‌رگه‌که‌يان بادا و به‌ دزییه‌وه‌ چوونه‌ ژووره‌وه‌ . بێده‌نگ بوو و زۆربه‌ى چراگه‌ل کۆژابوونه‌وه‌ . پيش هه‌موو شتی، چوونه‌ کارگه‌وه‌ . ده‌نجه‌ر ده‌رگه‌ى کرده‌وه‌ . سه‌یرى ژووره‌وه‌ى کرد بۆ ئه‌وه‌ى دلتیا بى‌ که‌ چۆله‌، چۆلپیش بوو . به‌ سه‌ر نووکی په‌نجه‌وه‌ چوونه‌ ژووره‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ى هه‌ندى شت تیك بده‌ن . دیارییه‌کان به‌ توندی به‌ سترابوونه‌وه‌ و خرابوونه‌ ناو هه‌گبه‌که‌ى سانتا . لایتینینگ به‌ سه‌رسوپمانه‌وه‌ گوتى «واوا! ئه‌م هه‌گبه‌یه‌ زۆر گه‌وره‌یه‌!»، ده‌نجه‌ر چاوى سووپا و هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لكيشا: «گوى به‌وه‌ مه‌ده‌، با کارى خۆمان بکه‌ین». یه‌ک له‌ دواى یه‌ک، دیارییه‌کانیان ده‌رده‌کرد و به‌ پێله‌قه‌ ده‌چوونه‌ سه‌رى تا بیانشکینن . که‌ ئه‌مه‌یان ته‌واو کرد، چوونه‌ ئه‌و شوینه‌ى ئاسکه‌ راینه‌کانى لى‌ بوو . شوینه‌که‌یان دۆزییه‌وه‌ و هه‌ر تۆ ئاسکه‌ راینه‌که‌ى سانتا له‌وى بوون . لایتینینگ ده‌رگه‌که‌ى لیتیان کرده‌وه‌ و ئاسکه‌کان به‌ چاوترووکانیک چوونه‌ ده‌ره‌وه‌ . ده‌نجه‌ر و لایتینینگ پى‌ که‌نین که‌ بینیان ئاسکه‌کان به‌ره‌و دارستانه‌کان هه‌ى پیتیان کرد . له‌ کۆتاییدا، چوونه‌ ئه‌و شوینه‌ى گالیسکه‌که‌ى لى‌ بوو، له‌ پشته‌وه‌ ته‌واو له‌ پشت نووسینگه‌که‌ى سانتا که‌ خاتوون کلۆز له‌وى بوو . دوو تۆکه‌ره‌که‌ بینیان که‌ په‌نجه‌ره‌ى نووسینگه‌که‌ى کلاوس له‌سه‌ر پشت کراوه‌ته‌وه‌ و خاتوون کلۆز خه‌ریکی خویندنه‌وه‌ى کتیبى پینوتینییه‌کانى گالیسکه‌که‌یه‌ . خۆيان چه‌مانده‌وه‌ و له‌سه‌ر نووکی په‌نجه‌ له‌ پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه‌ تى‌ په‌رپین و له‌ پشت گالیسکه‌که‌دا خۆيان شارده‌وه‌ به‌ جۆریک که‌س نه‌یانبینى . ده‌نجه‌ر ده‌ستى به‌ قسه‌ کرد «که‌ چوویته‌ ژیره‌وه‌ ده‌مه‌وى...» ئاماژه‌ى بۆ بنى گالیسکه‌که‌ کرد . لایتینینگ قسه‌ى پى‌ برى «پراوه‌سته‌، بۆ ده‌بى‌ من ئه‌وه‌ بکه‌م؟» به‌ گله‌بییه‌وه‌ گوتى . «له‌به‌رئه‌وه‌ى من وام گوت . وه‌ک گوتم، که‌ چوویته‌ ژیره‌وه‌، ده‌مه‌وى تا پیت ده‌کرى بورغى شل بکه‌یته‌وه‌ . تى‌ گه‌یشتى؟» ده‌نجه‌ر برۆى بلند کرد، چاوه‌پوانى ئه‌وه‌ بوو لایتینینگ بلنى‌ باشه‌ . لایتینینگ هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لكيشا «به‌لى‌ باشه‌»، به‌ شیوه‌یه‌ک گوتى که‌ واته‌ى ئه‌وه‌ بوو حه‌زم لى‌ نییه‌ بیکه‌م به‌لام چارم ناچاره‌ . ئیسپانه‌که‌ى له‌ ده‌ستى ده‌نجه‌ر وه‌رگرت و دانه‌ویه‌ سه‌ر چۆک . ئینجا خۆى خزانده‌ ژیر گالیسکه‌که‌ و درپژ بوو . به‌فر و سه‌رماکه‌ پشتیان ته‌زاند له‌و کاته‌ى که‌ به‌ دواى هه‌ر بورغیه‌کی

گرینگدا دەگه‌پا. توانی ۱۲ بورغی شل بکاته‌وه. «ئەمە دەبی ئەو کاره ئەنجام بدا» لایتینگ گوتی و ئەو بەفرەدی دەتەکاند که به ئەژنۆکانی‌وه نووسابوون. «زۆر باشه، پئی دەچئی کاری خۆمان لیڤه تەواو کردبئی. با پرۆینه‌وه بو قەلآت و به سەرۆکمان بلّین چیمان کردوو. «دەنچەر گوتی. لایتینگ زۆر دلخۆش بوو به‌وهی که کردبووی، بۆیه بورغییه‌کانی هەمووی له‌سەر زه‌وی له بیر چوو. وێرای هەندیش به خۆشی به‌ره‌و قەلآت به‌دهم پیکه‌نینه‌وه، چونه‌وه.

له نووسینگە‌ی سانتا، خاتوون کلۆز گە‌یشتە ئە‌وه‌ی بزانی چۆن گالیسکه‌که برانی. پشووه‌که‌یان تەواو بوو و کاتی ئە‌وه هات گالیسکه‌که ئاماده بکری پيش ئە‌وه‌ی خاتوون کلۆز برەوا. خاتوون کلۆز دوا‌یین بسکویتی خۆی دە‌خوارد کاتی بۆب و می‌رفی به‌هە‌له‌داون خۆیان کرد به ژوردا و گوتیان «خاتوون کلۆز، ئاسکه‌کان پویشتون!»

خاتوون کلۆز له سهر کورسییه که یه وه خۆی هه لدا و خه ریک بوو بسکویته که له قورگی بگیری. «پۆیشتوون؟ پۆیشتوون واته ی چیه؟» ترس دای گرتیوو. «میرفی و من چوینه خواره وه بۆ ئه وهی ئاسکه کان بهینین، به لام گه وره که چۆل بوو. چه ند جاریک بانگمان کردن به لام نه گه رانه وه.» بۆبیش تۆقیبوو! «تۆ ده رگه که ت داخستیوو؟» خاتوو کلۆز پرسیی. «به لئ بیگومان. به راستی نازانم چۆن چوونه ته ده ره وه» بۆب وه لامی دایه وه. «من ده زانم چۆن؟ ئه مه کاری جاک فرۆسته. گره وه ده که م که وا تۆکه ره شه یانه کانی خۆی نارده وه ئه م کاره بکه ن. به لام ئه و ناتوانی له مه زیاتر بکا.» سه یری کاتژمیره که ی کرد و گوتی: «هیشتا نیو ساتمان ماوه. ده توانن بچه ده ره وه و بۆیان بگه رپن. بیگومان له شوینیکدان له ناو دارستان. ناشی زۆر دوور که وتبنه وه، وا نییه؟» بۆیه بۆب و میرفی پۆیشتن بۆ ئه وهی به دوا ی تۆ ئاسکی راینی بزردا بگه رپن. کارل و تۆم و لۆرا و ئیدا و خاتوون کلۆز چوونه کارگه که هه موو دیارییه شکاوه کانی لئ بوو. خاتوون کلۆز پالی به ده رگه که وه نا و کردیه وه و هه موویان له ترسا هاواریان کرد! «چی قه وماوه؟ بۆچی هه موو دیارییه کان شکاون؟» کورته بالایه کان هاواریان کرد. خاتوون کلۆز گوتی «جاری یه که م ئاسکه کان و ئیستا ئه مه، ده بی چیی تری کردبی.» له پ، کارل بیروکه یه کی بۆ هات. «پاوهستن، ئیستا که وته وه بیرم، من هه ندئ دیاریی زیاده م کرپیوو، بۆ ئه وهی ئه گه ر کورتی هینا به کاریان بهینین!» هه موویان پووین گه ش بووه وه کاتئ کارل هه گبه یه کی له دۆلابه که ده رهینا پر بوو له دیاریی ریکویک. «ئه مه زۆر باشه، به لام به شی هه موو منداله کان ناکا.» ناخیکی هه لکیشا. «به لام هیشتا کاتمان به ده سته وه یه! پیتان وایه ئیوه ده توانن هه ندیکی تر ئاماده بکه ن؟» پرسیی. کورته بالایه کان بۆ ماوهی چرکه یه ک سه یری یه کتریان کرد و دواتر به خۆشحالییه وه قایل بوون.

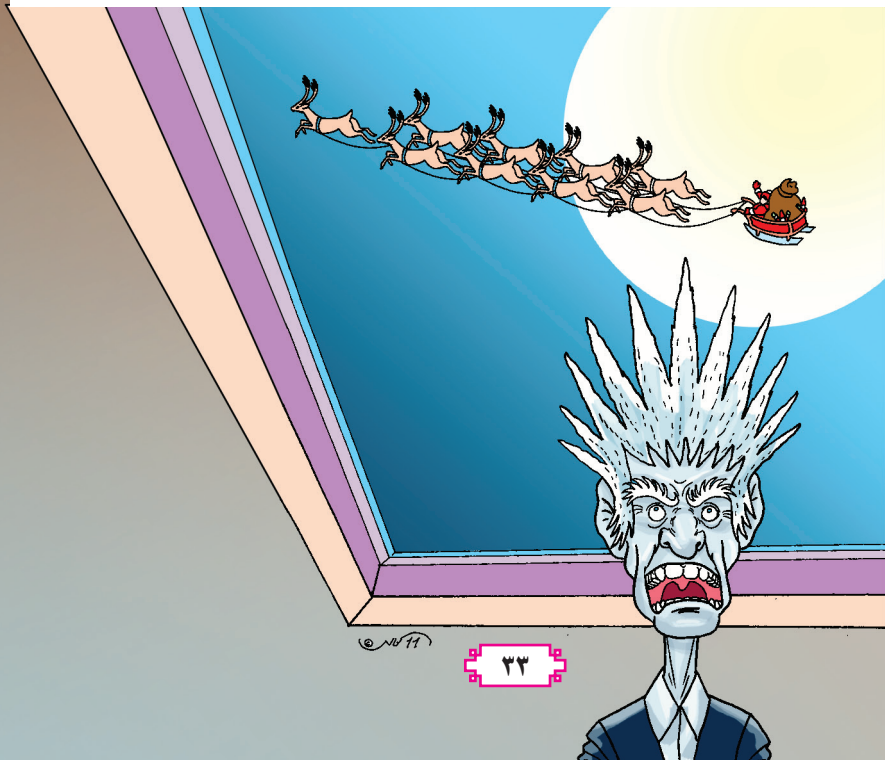
زۆری نه برد، هه موو شتیك ئاماده بوو. ئاسکه کان دۆزرانه وه و دیارییه کان دروست کرانه وه (دوو باره!) خاتوون کلۆز بازی دایه ناو گالیسکه که و کورته بالایه کان دیارییه کانیان له پشته وه بار کرد. ئاسکه کان به گالیسکه که وه به سترانه وه و هه موو شتیك ته واو بوو! به لام ئه وان نه یانده زانی گالیسکه که کار ناکا. خاتوون کلۆز کلله که ی تی نا و با ی دا. به لام نه که وته کار. یه ک دوو جاری تر با ی دایه وه به لام ته نیا کۆکه یه کی کرد. میرفی پوو ی کرده تۆم و گوتی «ئۆی! ئافره تگه لی نمونه یی!» خاتوون کلۆز پوو ی کرده لایان و گوتی «باشه که تۆ ئه وه نده زیره کی وه ره و تاقیی بکه وه.» میرفی له گالیسکه که هاته پیش و کلله که ی بادا، به لام ئه نجامه که ی ته نیا هه ر کۆکه کۆک! «باشه چی بکه ین؟ به بی گالیسکه که ناتوانین دیارییه کان بگه یه نین.» گوتی. له و کاته لۆرا بورغییه کانی سه ر زه ویی بینی له پشت گالیسکه که وه. «ئه مانه

چین؟» پرسجاری کرد. ههموویان پوویمان کرده لای تا بزائن ئاماژه بو چی دهکا. «وا بزائن ئه مانه بورغییی گالیسکه کهن» کارل گوتی. «زور باشه! توم بیت وایه ده توانی بورغییه کان بجهیته وه جییی خوئیان؟» خاتوون کلوز به خووشیییه وه گوتی. توم وه لامی دایه وه: «بیگومان ده توانم!».

دهنجر و لایتنینگ له کۆتاییدا گه یشتنه وه قه لاته که ی جاک فرۆست. چوونه نووسینگه که ی جاک و بۆیان پوون کرده وه چییان کردووه. له و کاته ی دهنجر به جاکي گوت ئه وان چۆن بورغییی گالیسکه که یان کرده وه، لایتنینگ شتیکی په نگاوپه نگی بریسکه داری به ئاسمانه وه بینی. «ئه وه گالیسکه که ی سانتا نه بوو؟» له گه ئ ئاماژه کردن بو په نجره که، پرسجاری کرد. دهنجر کیشای به سهر لایتنینگدا! جاک تووپه بوو و هاواری کرد «نا!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!».

خاتوون کلوز و بۆب و لورا به دهوری دنیا دا گفه یان کرد، له هه موو مالکی که ده یاندۆزییه وه ده وه ستان. ئه وه ده مه ی دواچار هه موو دیارییه کانیا ن دابه ش کرد، بو به یانی گه پانه وه جه وسه ری باکور. سانتا و کورته بالایه کانی تر گشتیان گه پابوونه وه دۆخی ئاساییی خوئیان. «چی بوو؟» سانتا گوتی. به لام سه رسام بوو به وه ی پووی دابوو. خاتوون کلوز و کورته بالایه کان بۆیان پوون کرده وه چۆن کریسمه سیان پزگار کرد و چۆن جاک فرۆست هه ولی دا گشت کاره کانیا ن تیک بدا. ئیتیر له و رۆژه وه، جاک فرۆست به هیچ شیوه یه یک ده ستی له کاره کانی کریسمه س وه رنه دا.

ته واو

خٲوی ناو چرایه که ی من

پوژٲکی ئاسایی بوو له قوتابخانه. ئٲمه بو گه شتٲکی بٲزارکه ری پوٲل چووینه ناوچه یه کی کولٲینی شوٲینه وار. زور حه زم ده کرد بجمه وه مال. زوریش پٲم خوشتتر بوو له وانهی ماتماتیکدا گوٲ له به پٲز جوٲز بگرم له کاتی باسکردنی بابه تی جه بردا. له گوشه یه ک، دوور له وانی تر خه ریکی هه لکولٲین بووم. حه زم له ته نیایی بوو. دوی هه لکه ندنٲکی زور گه یشتمه شتٲکی ره ق. وام زانی به ردٲکی تره. به لام ئه وه چرایه ک بوو، چرایه کی جنوکه یی. دوی ئه مه شتٲکم کرد که له مه وپٲش نه مکردبوو. چرا بریسکه داره که م خسته ناو کولٲه پشته که مه وه و وه ک ئه وه ی هیچ رووی نه دایی رویشتم. نازانم بوچی بردم، به لام بردم. لیزی هاوړٲم هات و گوٲی «ها! هیچت دوزییه وه؟»، منیش به ئاسپایی سه رم بوٲی بادا و له ناکاو هه ستم به گرانیی چرایه که له ناو هه گبه که دا کرد. «ئای له و شه رمه. برایان تاجٲکی کونی دوزییه وه، شتٲکی زور جوانه.» بزه یه کی زور بچووکم کرد. به لامه وه سه یر بوو چوٲن هه ستی نه کرد من شتٲکم شاردوو هه وه. به ته نیا له ناو پاسه که دانیشتم ئه وه ده مه ی به ره و مال بووینه وه. به رده وام به خوٲم ده گوٲ پٲویسته بجمه لای چاودٲره که مان، به لام زور ده ترسام. هه ر که گه یشتمه وه مال یه کسه ر سه رکه وتمه نهٲومی سه ره وه. کورسییه کم له پشت ده رگه که م دانا بو ئه وه ی که س نه یه ته ژووره وه. چرایه که م به ده سته وه گرت و چپاندم «باشه، با بزانین ئه م شته کار ده کا.» چاوه کانم نووقاند و به نه رمی چپاندم: «ناره زوو ده که م بو شٲوان سوٲسیس و هه ریسه مان هه بٲ.» چاوم کرده وه، هیچ نه بوو. هه ناسه یه کی ناهومٲدیم هه لکٲشا. له ناکاو، یه کٲک ویستی ده رگه که ی من بکاته وه. «نازیزه که م، بو ده رگه که ت داخراوه؟» دایکم بوو. به هه له داوان به ره و

دەرگه که چووم و کورسییه کهم لادا. «شئو ئاماده یه. دایکم گوتی. منیش پرسیم چیمان هه یه. وه لآمی دایه وه» «ئه و خواردنه م ئاماده کردووه که تو حهزی لئ ده که ی.» له خووشیانه پروم گه شایه وه. «ستیککی گوشتم کردووه.» ئه و گوتی. هه ناسه یه کم هه لکیشایه وه. «پاش یه ک خوله کی تر له خواره وه ده بم.» به دهنگیکی بیزاره وه گوتم. «راستت ده وئ، سووسیس و هه ریسه م کردووه.» پروم نه ده کرد وا بی! خواسته که م جیبه جئ بوو. له ناکاو دایکم چاوی به چرایه که ی سهر نوینه که م که وت. «ئازیزم، ئه وه چیه له سهر جیبه که ت؟»، دهستی بو چرایه که دریژ کرد. وه لآم دایه وه «ئه وه .. ئه وه ته نیا... یارییه! به لئ وایه. یارییه.» ئه و که می گومانی کرد، «ئئ باشه، به لآم زور دوا مه که وه».

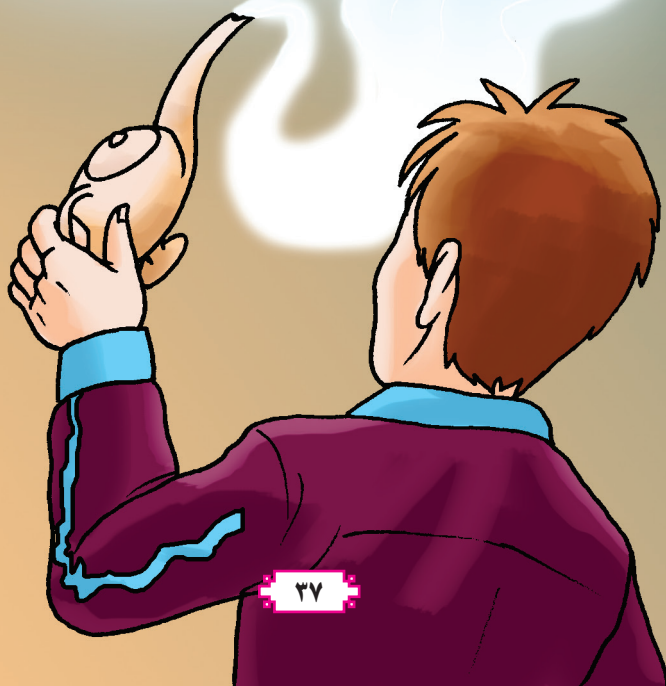
دواتر هه ره هه مان پوژ، زور خووشحال بووم، من ده توانم هه ر شتیک بکه م که به وه ئ. ئای له و شه رمه زارییه، یه که مین داخوازی خوم بو خواردن به فیپو دا. خه ریکی

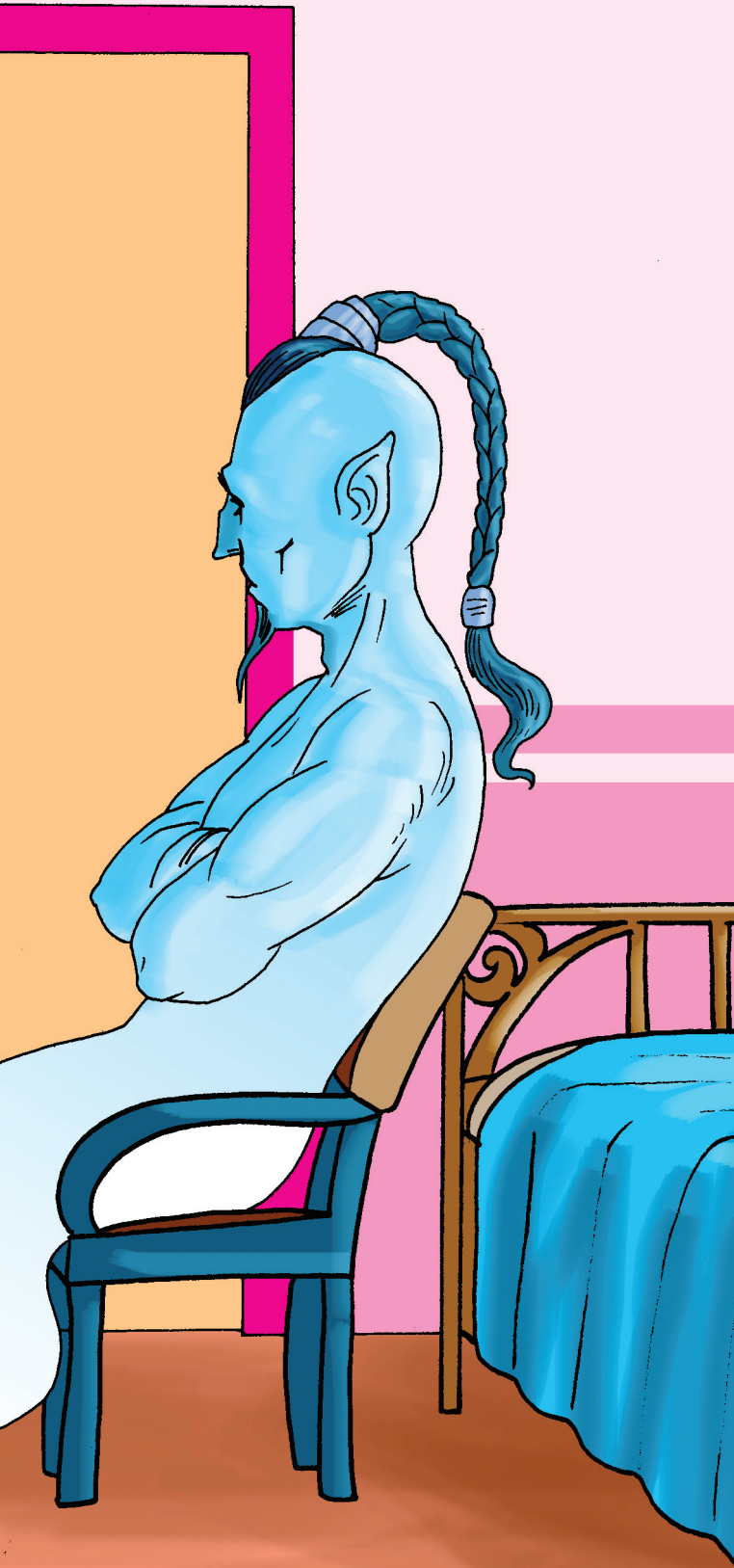

خویندنه وهی کۆواره کهم بووم کاتی برا گهوره بیزار که ره کهم هاته ژوره وه. «دایه گوتی ده بی جله کانت بشوی». خه ریک بوو بچیته دهره وه گوتم: «ناتوانی تو له جیاتی من ئه و کاره بکهی؟ من سه رقالم». دهمزانی که ده لئی نا، به لام کاره که ئه وهی ده هینا. «جلی تو کیشهی تویه!» چرایه کهم له ژیر قهره ویله کهم هینایه دهر و چپاندم: «خوازیارم برایه کهم هه موو ئه و شتانه بکا که لئی داوا ده کهم». له ناکاو هاته ژوره وه و گوتی «دهزانی چی؟ لیم گه پئی با من کاره که له جیاتی تو بکهم». له خوشییانه نه مزانی چی بکهم. «کاتی ئه و کاره ته واو کرد، وهره پیم بشیله». وه لام دایه وه. «ئه وهی تو چه زی لئ بکهی بو من فهرمانه» و پویشته. ئه و دهمه زور دلخوش بووم. هیزی ئه وه م هه بوو هه موو شتیک بکهم!

پۆژی دواتر شه موو بوو. دایکم هاته ژوره کهم و گوتی: «بو پشووئی ئه م چه وتوووه ده چینه مالی داپیره، شمه که کانت کۆکه وه، که میکی تر ده پوین». باویشکم هات. «من نامه وی برۆم. ئیمه به رده وام ئه وان ده بینین. ئه ری به راست پئویست ده کا بچین؟». چرایه کهم له ژیر قهره ویله کهم هینایه دهر و هیوام خواست ماله وه به تهنیا به جیم بهیلن. کاتی سه رم هه لپری ئه و پویشته بوو. دووباره له سه ر پێخه فه کهم پاکشامه وه. «تۆخهی. له کۆتاییدا به تهنیا مامه وه». بو ماوه یه کی کورت که وتمه خه و. به لام که به ناگا هاتمه وه ماله که به شیوه یه کی دلتوقین بیده نگ بوو. چوموه خواره وه، که سیان له وی نه بوون. هه موو کونجیکی ماله که گه رام، هیچ ئاسه وار یکیان نه بوو. چوموه وه نهومی سه ره وه و هیوام خواست بگه پینه وه، به لام خواسته کانم ته واو بوو بوون. نه مزانی چی بکهم. لوولم خوارد و به کاوه خو بو خو م گریام. له ناکاو، شتیکی جادوونامیز پوو دا. هه ور یکی دوو که لی شین له چرایه که وه دهر چوو و ختیویکی شینی لئ په یدا بوو. به تر سه وه سه یرم کرد. سه یریکی منی کرد و که بینیی من ده گرییم گوتی: «چی پوو داوه؟». وه لام دایه وه: «من وام کرد خیزانه کهم لئ ون بین و ئیسته نازانم چی بکهم». دهستی دایه پارچه کاغه زیکی لوولدراو و دایه دهستم. پرسیم ئه مه چییه؟ گوتی ئه وه ئه و شوینه یه ئه ندامانی خیزانه که تی لیه. پارچه کاغه زه کهم خوینده وه. زور به لامه وه سه یر بوو. «پاوهسته ئه مه ناو نیشانی مالی داپیره». پیم گوت. بزه یه کی کرد و گوتی «تو به راستی پیت وایه من ئه ندامانی خیزانه که ت شوینه ون ده کهم؟». من زیاتر هه ستم به شله ژان کرد: «که واته تو ده لئی خیزانی منت به راستی شوینه ون نه کردوو؟» لیم پرسی. ئه و له سه ر کورسییه که ی من دانیشته. «تو زور خیرا تی ناگهی، و انیه؟» گوتی.

دل م زور خوش بوو. هه گبه کهم له سه ر دۆلابه کهم داگرت و دهستم به پیاچانه وهی

شمه که کانم کرد. «بۆ کوئ
ده چی؟» پرسیی. «پیت وایه
بۆ کوئ؟» وه لأمم دایه وه.
ئو کاتهی خه ریک بوو
ده گه یستمه دهره وهی دهرگه.
«که واته ده تینمه وه!»
خیوه که گوتی.

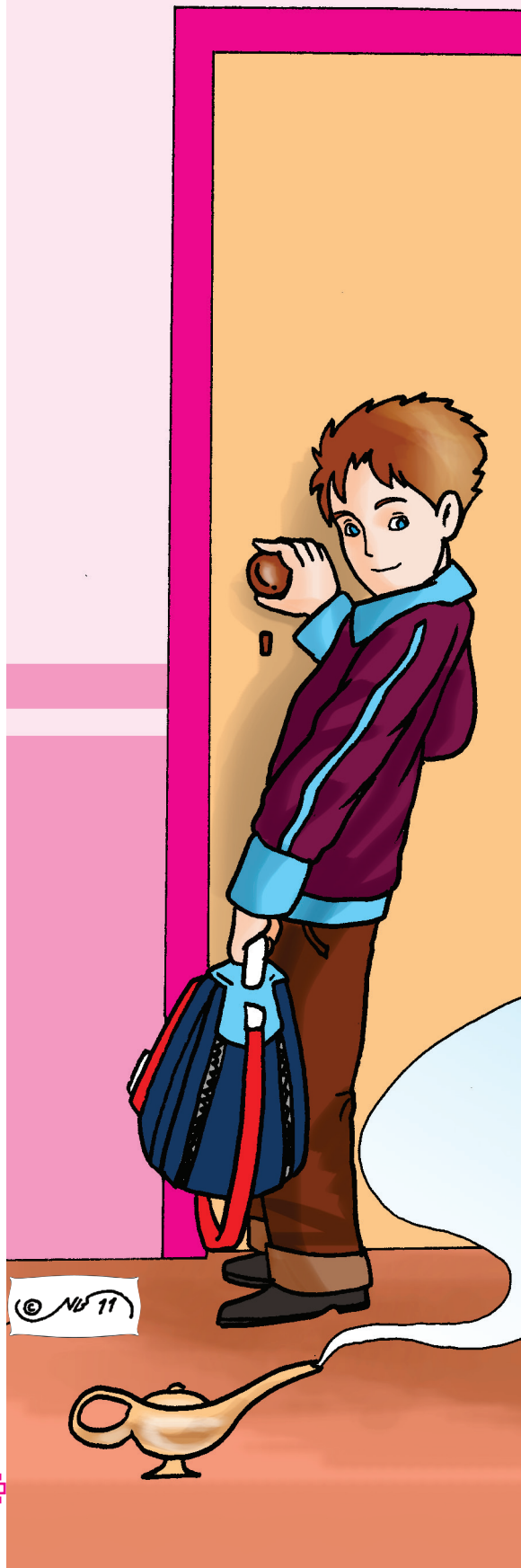
به یانی دووشه م، چومه
قوتابخانه. چرایه که م له گه ل
خۆمدا برد. شتیکم کرد که
ده بوو له سه ره تادا بیکه م.
له دهرگه ی ژووری چاودیرم
دا. چرایه که م له هه گبه که م
هینایه دهره وه و دامه دهستی.
«ئمه چییه؟» پرسیی.
منیش بۆم پوون کرده وه
که له کاتی گه شته که دا
بردوومه. تووشی سزایه کی
گران بووم. دوو هه توو هاتمه
دورخستنه وه، به لأم گویم
پئ نه دا. له به رئه وهی ئیتر
ئو چرایه له مالی ئیمه
دهرچوو.

ته و او

would actually make your family disappear?” I was even more confused. “So, you’re saying you didn’t actually make my family disappear?” I asked him. He sat down on my chair. “You don’t catch on very quick, do you?” he said. My heart filled up with joy. I grabbed a suitcase from on top of my wardrobe and started packing. “Where are you going?” he asked. “Where do you think?” I replied, halfway out the door. “See you then!” called the genie.

On Monday morning, I went to school. I brought the lamp with me. I did something I should have done in the beginning. I knocked on the Principals door. He told me to enter. I took the lamp from my bag and handed it over to him. “What is this?” he asked. I explained to him that I took it from the trip. I got a huge punishment. Two weeks in detention, but I didn’t care. So long as that lamp was out of my house.

The End

that's it. It's a toy" She was a little suspicious "Okay then, well don't be too long."

Later that day, I was so excited, I could do anything I want. It's a shame I wasted my first wish on my dinner. I was just reading my magazine in my room when my annoying big brother walked in. "Mum said you have to do your laundry." He was about to leave when I said "Can't you do it for me? I'm busy." I knew he would say no, but it was worth a shot. "Your laundry, your problem!" I grabbed the lamp from under my bed and whispered "I wish my brother would do anything I want." He suddenly came in and said "You know what? Let me do it instead." I beamed with joy. "When you're done with that, come and give me a foot rub." I replied. "Your wish is my command" And so he left. I was so happy at the time. I had the power to do anything!

The next day was Saturday. Mum came in my room and said "We're going to stay at Grandma's this weekend, pack your things, we're leaving soon." I sighed. "I don't want to go. We see them all the time. Do we really have to?" I grabbed the lamp from under my bed and wished that my family leave me alone. I looked up and she was gone. I lay back on my bed. "Ah. Alone at last." I fell asleep for a bit, but when I woke up the house was awfully quiet. I went downstairs but they weren't there, I searched every inch of the house. There was no sign of them. I went back upstairs and wished for them to return, but my wishes were all up. I didn't know what to do. I curled up and cried softly to myself. Suddenly, something magical happened. A puff of blue smoke suddenly came out of the lamp and a blue genie appeared. I watched in awe. He looked at me and said "What's wrong?" as he saw me cry. "I made my family disappear and now I don't know what to do." he took a crumpled piece of paper and handed it to me. I asked him what it was. He told me it was the place where my family was. I read the piece of paper. I was confused. "Wait, this is the address to my Grandma's house." I told him. He smiled and said "Did you really think I

I asked her what we were having. She replied “I made your favourite.” My face lit up with joy. “I made steak pie” she said. I sighed again. “I’ll be down in a minute.” I said in a dull voice. “Actually, I made sausages and mash.” I couldn’t believe it! My wish came true. My mum suddenly spotted the lamp on my bed. “Honey, what’s that on your bed?” she pointed at the lamp. I replied “Oh. That? That’s just a... toy! Yes

© NIB 11

The Genie in My Lamp

It was a normal day at school. We went on a boring class trip to an archaeological dig. I wanted to go home so bad. I'd rather be sitting in maths listening to Mr Jones drone on about algebra. I was digging in the corner away from everyone else. I liked to be alone. After endless digging I hit something hard. Another rock, I thought. But it was a lamp, a genie's lamp. Then I did something I hadn't had done. I put the shiny lamp in my bag and went on like normal. I don't know why I took it, I just did. My friend Liz came up to me and said "Hey! Did you find anything?" I slowly shook my head, suddenly feeling the weight of the lamp in my bag. "Aw, that's a shame. Bryan found an old crown, it's so cool." I gave a weak smile. I was surprised she didn't notice I was hiding something. I sat by myself on the bus home. I kept telling myself I should go to the principal, but I was too scared.

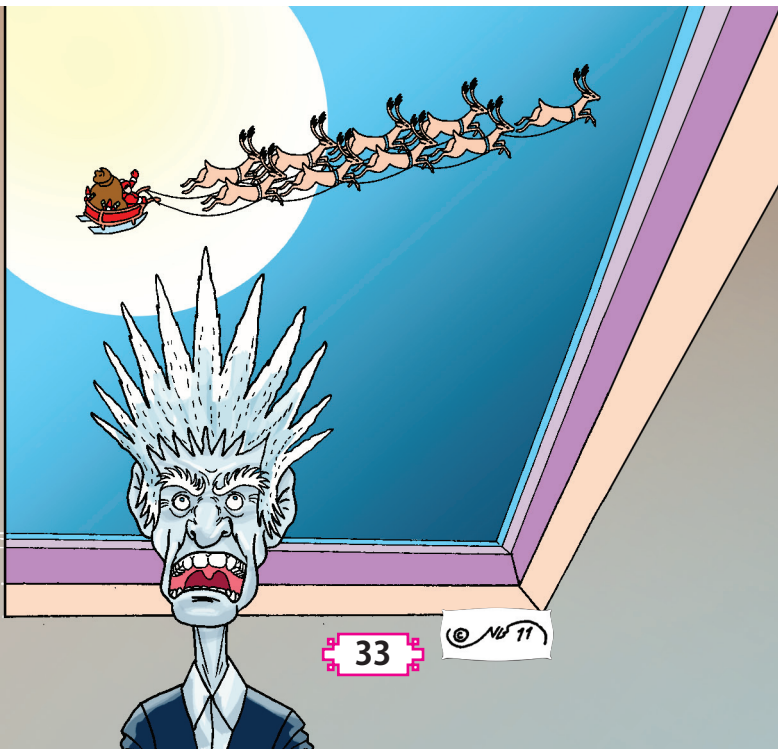
When I got home, I headed straight upstairs. I put a chair behind my door so no one would walk in. I took the lamp and whispered to myself "Okay, let's see if this thing actually works." I closed my eyes and softly whispered "I wish I had sausages and mash for dinner." I opened my eyes. Nothing. I sighed in disappointment. Suddenly, someone tried to open my door. "Honey, why is your door locked?" It was just mum. I ran to the door and put the chair to the side. "Dinner's up." Said mum,

what she was pointing at. “I think they’re the screws for the sleigh” said Carl. “Great! Tom, do you think you can put the screws back?” said Mrs Claus, with joy. Tom replied “Of course I can!”

Danger and Lightning finally arrived at Jack Frost’s castle. They entered Jack’s office and explained everything that they did. Just as Danger was telling Jack about how they took the screws out of the sleigh, Lightning saw something bright and colourful whizzing through the night air. “Is that Santa’s sleigh?” he asked as he pointed to the window. Danger smacked Lightning on the head! Jack was furious and yelled out “NOOOOOOOOOOOOOOOO!”

Mrs Claus, Bob and Laura whizzed round the world, stopping at every house they could find. When they finally finished delivering all the presents, they headed back to the North Pole in the morning. Santa and the rest of the elves were back to normal. “What happened?” said Santa, confused at what just happened. Mrs Claus and all the elves explained how they saved Christmas and how Jack Frost tried to ruin all of their work. And from that day on, Jack Frost never interfered with Christmas again.

The End

reindeers, but the barn was empty. We tried yelling on the a couple of times, but they wouldn't come back." Bob was also panicking! "Did you lock the door?" Mrs Claus asked. "Yes ofcourse I did. I just don't know how they got out" Bob replied. "I know how. This is Jack Frosts work. I bet you he got his evil minions to do it. Well he's not going to get the better of us." She looked at her watch and said "We still have half an hour left. Can you go out and look for them. They'll probably be in the woods somewhere. They can't have gone that far, can they?" And so Bob and Murphy left, looking for the nine missing reindeers.

Carl, Tom, Laura, Ida and Mrs Claus entered the workshop where all the broken presents were. Mrs Claus pushed the door open and they all shrieked in horror! "What happened? Why are all the presents broken?" cried the elves. "First the reindeers, now this, I wonder what else he's done!" she cried. Suddenly, Carl had a bright idea. "Wait, I just remembered I made a few extra presents, just in case we didn't have enough!" Everyone's face lit up as Carl brought a bag full of neatly piled presents from the cupboard. "That's great, but it's not enough for all of the children." She sighed. "But, we still have some time! Do you think you could make a few more?" she asked. The elves all looked at each other for a second and they all happily agreed!

Soon, they were all set. The reindeers had been found and the presents had all been made (Again!) Mrs Claus hopped into the sleigh while the elves lugged the presents into the back. The reindeers had been roped to the sleigh and everything was perfect! But they had no idea that the sleigh wasn't working. Mrs Claus pushed the key in and then turned it, but it wouldn't start. She turned it a couple of times, but all it did was cough! Murphy turned to Tom and said "Ugh! Typical women!" Mrs Claus flicked her head round and said "Well if you're so clever, why don't you come and try it smarty pants." Murphy walked over to the sleigh and turned the key, but it was still coughing! "What are we going to do?! We can't deliver all the presents without the sleigh" she cried. Just then, Laura spotted the screws lying on the ground behind the sleigh. "What's that?" She asked. Everyone turned round to see

back to the castle and tell Master what we've done" said Danger. Lightning was so pleased at what he had done, he forgot all about the screws and left them on the ground. And so with that, they happily left for the castle, sniggering to themselves.

Back in Santa's office, Mrs Claus finally got the hang of how to ride the sleigh. Their break was over and it was time to prepare the sleigh before Mrs Claus takes off. Mrs Claus was finishing her last biscuit just as Bob and Murphy ran in and said. "Mrs Claus, it's the reindeers. THEY'VE GONE!" Mrs Claus shot up from her chair and almost choked on her biscuit. "GONE? WHAT DO YOU MEAN THEY'VE GONE?!" She panicked. "Well Murphy and I went down to fetch the

When everyone finished their jobs, they met in Santa's office for a break before Mrs Claus set off in the sleigh. Everyone finished just as Danger and Lightning were on their way. When they approached the building, they sneakily turned the doorknob and crept in. It was quiet and most of the lights were off. First they entered the workshop. Danger opened the door so it was slightly ajar. He peeked in to make sure it was empty, and it was. They crept in on their tip-toes, ready to cause some damage. The presents were all neatly wrapped and put into Santa's sack. Lightning gasped, "WOW! That's one big sack!" Danger rolled his eyes and sighed "Never mind that, let's get to work." They took them out one by one, and then they started jumping on them and smashing them. When they were done with that they headed for the barn. They found the barn and inside were all nine of Santa's reindeers. Lightning let the door open and the reindeers were gone in a flash. Danger and Lightning laughed their heads off as they watched the reindeers run off into the woods. Finally they headed off to the sleigh which was in the back, right behind Santa's office where Mrs Claus was. The minions saw that the office window was wide open and Mrs Claus was still reading the manual for the sleigh. They crouched down as they tip-toed past the window and behind the sleigh where they couldn't be seen. Danger began to speak. "Okay when you go under there I want you to..." he pointed to the bottom of the sleigh. Lightning interrupted him "Wait, why do I have to do it?" he complained. "Because I said so. As I was saying, when you go under there I want you to unscrew as many screws as you can. Understand?" Danger raised his eyebrows, expecting Lightning to say yes. Lightning sighed "Okay, fine." He said in an I-don't-want-to-but-I-guess-I-have-to kind of voice. He grabbed the spanner from Danger's hand and bent down to his knees. He crawled under the sleigh and laid down. The cold, icy snow froze his back as he searched for any screws that looked important. He managed to unscrew twelve screws. "There, that should do it" said Lightning, dusting the snow off his knees. "Great. It looks like we're done here. Let's head

we only have one day left, we have no time to waste. So Carl, Laura, Tom, Ida, you will prepare all the presents. Liz and Timmy, you will read over the list of good and bad children and plan the route, and Bob and Murphy will go fetch the reindeers. Okay, off you go. No time to waste!” The elves happily ran off to do their jobs. Danger heard them walk over to the door, so he hid behind a plant next to him. Thankfully none of the elves saw him.

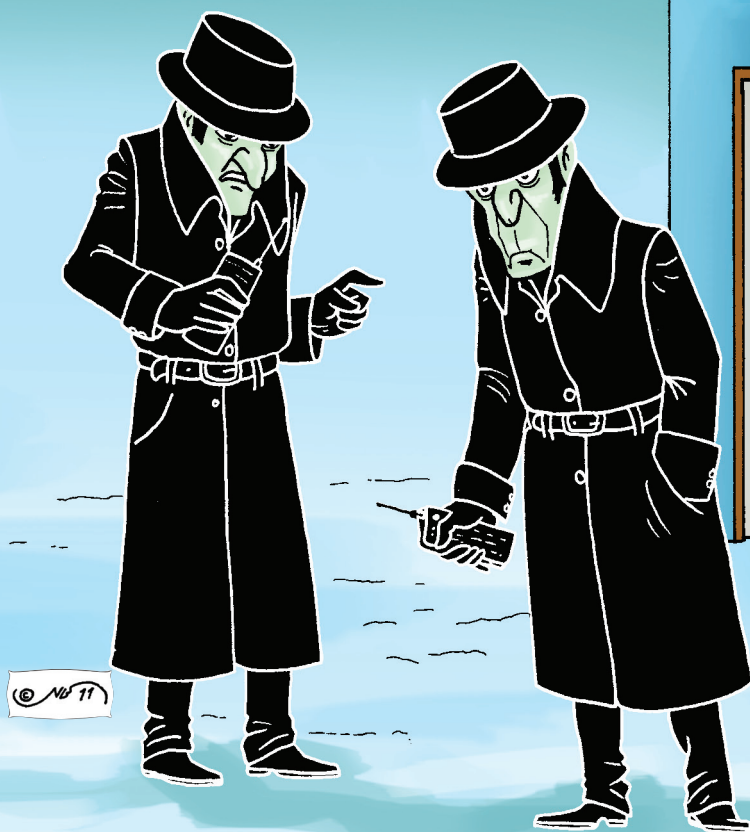
“Lightning...? Lightning...? Come in Lightning... LIGHTNING!” Lightning jumped at Dangers voice coming through to the walkie talkie. “What?” Lightning replied. “Meet me at the front door in ten minutes.” Danger commanded. “Why?” asked a confused Lightning. “Because I have a plan...”

Danger and Lightning met up at the front door ten minutes later. “So, what’s this plan of yours?” Lightning asked. “Well, I overheard Mrs Claus talking to her elves and they all have different jobs to do, but we have to ruin all their work. Understand?” Lightning nodded his head slowly slightly confused still. “So, here’s what we have to do. We have to break all the presents, set the reindeers free and unscrew the sleigh. Okay let’s go get something to eat and we’ll be back in an hour.” And so they left.

Mrs Claus was sitting in Santa’s office and she was munching on a packet of biscuits. She was reading the manual for the sleigh and couldn’t understand a word of it. How did Santa manage to do this every year? Bob and Murphy had just come back from the stables and brought all the reindeers. They knocked on Santa’s office door. “Come in” Mrs Claus said. Bob opened the door and said “We’ve got the reindeers and we put them in the barn. Is there anything else we can do?” He asked. “Well... you could check on the sleigh and make sure there aren’t any loose screws or anything.” She said. “Okay, we’ll do that straight away.” Bob replied. Just as the two elves were leaving the room, Mrs Claus yelled out, “Oh wait, how do you change the gear on this thing?” They both rolled their eyes.

a sound, got it?” “Right, got it. Oh wait, can we have code names?” The other minion sighed “Okay, fine I’ll be Danger and you can be Lightning!” “COOL!” said Lightning as he tip-toed off, humming the tune from The Pink Panther. “LIGHTING!” Danger called. “Try not to sing while you’re at it!” he complained. Lightning skipped off happily. Danger sighed and pushed the door open. He looked around the room to make sure no-one was there. When the coast was clear, he ran upstairs and headed for Santa’s office. When he found the office, he pressed his ear against the door. He heard Mrs Claus talking to the eight remaining elves. He couldn’t hear properly, their voices were all muffled.

“Okay, so what are all your names?” Mrs Claus asked. “Well I’m Bob and this is Ida, Liz, Carl, Tom, Laura, Timmy, and Murphy.” Bob pointed to each elf as he named them. “Okay,” Mrs Claus began, “Since

at once, in shock of what she heard. “Cancel? Why cancel?” she said. “Well without Santa, how can Christmas go on?” he replied. “We’ll do it! We’ll save Christmas!” Mrs Claus said, excitedly! “Ahem, in case you didn’t notice, Santa is not here.” Another elf said. “Well then we’ll just do it without Santa, I mean how hard can it be? And think of all the children, they’ll be so upset if Christmas was cancelled. Plus, there’ll be lots of cookies and milk!” All the elves faces lit up at once and they all happily nodded their heads. What they didn’t know was that one of Jack’s minions was hiding behind a pile of presents, and had heard everything...

Jack Frost was sitting in his office and looking at his evil face in the mirror, when there was a knock at the door. “Enter.” said Jack still looking at himself. “Jack...I mean Master, I overheard Mrs Claus talking to some elves that were not frozen.” Jack finally turned his head away from his mirror and straight at the hideous green thing. “Yes? What did they say?” He asked. “They said they were going to save Christmas.” Jack Frost chuckled his evil chuckle and said “So let them. But I don’t think they realised that jolly, old Santa Clause cannot help them! But just in case, you will go down there again, and spy on them. And this time, do it properly, we don’t want a repeat of last time!” The minion put his head down in shame. Last time he went to spy on them, he tripped over some presents and fell flat on his face.

Two undercover minions were dressed in black from head to toe so no-one would recognise them. They crept up to the main gate of the building, their eyes darting from left to right looking out for any elves. When they got to the front door, they hid behind a bush so they could plan out what they were doing. “Okay, you go through the back and I’ll go through the front” said one minion. The other replied “But how will we communicate?” said the other. “Ah! That’s why I brought these.” And he pulled two black walkie talkies from his pocket. He handed one over to the other minion. “Right, when you go in there don’t look at anyone, don’t talk to anyone. Just look for Mrs Claus and don’t make

© N° 11

work shop and he wants to speak to you. We're all so scared!" Santa stormed out of the room and down the stairs. He angrily pushed the door open on the opposite side of the room, his eyes wide with fire and rage. The sound of his big bulky boots echoed on the silent room and all eyes were on him.

"Well, well, well. Long time no see." Chuckled Jack. "What are YOU doing here?!" asked Santa, eager to get an answer. "Well, why else would I be here other than to ruin Christmas!" There were a few gasps and some whispers among the elves who watched on with awe. Santa's eyes widened even more, but calmly replied, "Jack Frost, for many years you have tried to ruin Christmas but have always failed. What makes you so sure that you're going to succeed this year?" Jack chuckled again "You'll see!" And with the snap of his fingers, the whole room became very cold and a huge ice tornado surrounded them. Seconds later the tornado was gone and Santa and all his elves were frozen like ice cubes. Luckily, a few elves weren't frozen! Without a word, Jack Frost turned and walked away with his minions following on behind.

A few hours later Mrs Claus was finally home! As she got out of her car, she saw that the building was very quiet. She heard the echo of her footsteps as she walked through the door. Mrs Claus was very puzzled. It was Christmas Eve, the busiest and nosiest night of all for Santa and his elves. The quietness was just not normal. Mrs Claus was worried. Suddenly, an out-of-breath elf ran towards her. "Mrs Claus! Hurry, come quick!" He grabbed her arm and started to pull her. Mrs Claus wondered what the problem was. When she saw Santa and the elves, she shrieked in horror "What... What happened?!" The elf replied "Jack Frost happened!" Mrs Claus was furious! "Where is he? Oh, he is going to get an earful from me!" She yelled, almost about to explode! "He's gone, back to his castle," he said, a little scared! "I guess this means we're going to have to cancel Christmas. I'll call the snow queen and tell her what happened." Mrs Claus spun round

A Christmas Story: Mrs Claus Saves the Day

It was Christmas Eve in the North Pole and Santa's elves were hard at work sorting out all the presents for Christmas day. Nothing could ruin what would be the best Christmas of all Christmases, not even mean old Jack Frost. Or so they thought. Jack Frost was their enemy. He was always trying to ruin Christmas. One year, he tried to break Santa's sleigh, but that didn't work. He also tried to steal all the presents so there was nothing to give to the children. Every year he tries something different but he never seems to get his way. But this year he thought of something so evil, he was sure it was going to work...

Santa was in his office and he was as jolly as ever! He had just received a call from Mrs Claus. She was on holiday and was going to be back soon. Santa was so happy that he had forgotten all about Jack Frost.

Meanwhile, the elves were hard at work in the work shop when suddenly; out of nowhere, the door flew open. And there he was. Jack Frost. His skin as white as the snow outside and trailing behind him were a few of his minions, sniggering away at the excitement. Heads turned towards them, and the whole room fell silent. With an evil smile on his face, he calmly said "Where is Santa? I wish to speak with him."

Upstairs in Santa's office, Santa was just sitting there on his phone when one of his elves ran in and said "Santa! Santa! Jack Frost is in the

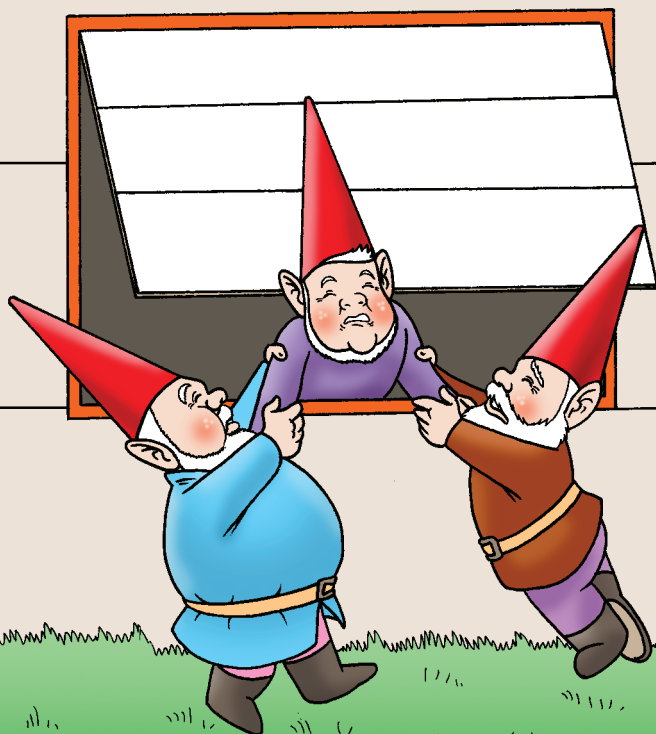
Meanwhile, John and Max were being chased non-stop by the two big dogs. John hid behind a garden chair when suddenly he found a rope. He took the rope and sneaked up behind the dogs. He quickly tied them together so they were trapped and couldn't move. "Ha Ha! You're trapped!" Max pulled faces at the trapped dogs, but backed off as they started growling and snarling at him.

All five of the gnomes were back in their own garden and they were so happy. "Thanks guys. I don't know what I would do without you." said Bill cheerfully. "Don't worry about it. It's not like we're injured or anything" said John. "You might not be but I'm covered in bruises, thanks to some people" complained Sam as he looked at Andy. "Oh man" sighed Bill. All the others wondered why he was so sad. "What is it?" asked Max, curious. Bill replied, "I still haven't got my ball back!"

The End

was so happy that he saw all his friends again. He started banging on the door for help as he saw Sam and Andy search the whole garden for him. “What’s that noise?” asked Andy. “I think it’s coming from the dog house.” Replied Sam. They both ran to the dog house. Andy tried to open the door but it was stuck. He tried and tried, but it wouldn’t open. “You’re just going to have to come out the window Bill” called Max. Bill put his foot on the window ledge and opened the window. He squeezed through but halfway out, his belt got caught. “Argh! I’m stuck!” cried Bill. Sam reached his arms out and said “Put your arms out I’ll pull you through.” He tried to pull Bill but he was still stuck. Eventually he got out but he fell on top of Sam. Just as Bill got out, Andy realised he had been turning the doorknob the wrong way. Bill and Sam were furious!

The four remaining gnomes were really worried about Bill. “What are we going to do?” cried Sam. “We have to make up a plan to save Bill” said Andy. “But the neighbours garden is too big, we’ll never find him.” worried Max. “Don’t worry everyone, we’ll get Bill back. Now, about this plan. How are we going to get into the neighbours garden?” said John. “Well, we could squeeze under the fence.” Said Sam. “Pah! With the size of Andy? We’ll be here all day!” said Max. Andy pulled a sulky face and said “Oh, you be quiet. Why don’t we just climb over it?” They spent a few hours discussing this plan. They were going to climb over the fence and two of them would distract the dogs while the other two would find Bill. It was the perfect plan.

Meanwhile, Bill was taken to the dog house where the dogs stood guard and were ready to chase whoever tried to save him. Bill was so scared. He peered out the window thinking to himself ‘Don’t worry Bill, someone will come and rescue you’ He curled up and put his head down on his knees.

Back in Bill’s garden, all four of the gnomes were trying to climb over the big fence but all they did was fall over. They stood on top of each other, one by one. After quite some time, and a lot of struggle, they managed to get to the other side of the fence. Just as they had got to the other side, Andy had said “Oh wait, I just remembered there was a ladder in the garage.” Everyone looked at Andy. Max said “So we had to climb that fence for nothing?” Everyone was still looking at Andy. They all turned away “Anyway,” Sam continued “Andy come with me to find Bill. Max, John, you go look for the dogs.” He said. Max pointed to behind where Sam was standing and whispered in a shaky voice “Er... Found them!” Sam turned around slowly where he became face to face with the two dogs. “Er... Max, John I think this is your job.” Max threw a rock at one of the dogs and yelled out “Over here doggy! Look at me!” The dogs ran after Max, and John followed on behind. Bill heard all the screaming and looked out the window. He

realised it was Bill's scream. The four little gnomes ran towards the fence and saw that Bill was being carried away by a huge dog! "HELP! HEEEEEEEEEEEEEEEEELP!" cried Bill. All the other gnomes yelled "DON'T WORRY BILL! WE'LL GET YOU!" Bills scream grew fainter and fainter as the dogs carried him further and further away.

A Gnomes World

One sunny morning, a woman was planting some flowers in her garden. When she finished gardening, she went inside. Five garden gnomes stood patiently until they heard the door slam shut. One gnome called John sighed in relief and said “Oh thank God. I thought she’d never leave.” Another gnome agreed and “Oh yeah. I haven’t been this stiff since John gave me that exercise tape to try out” John pulled a sulky face and replied “Well you were kind of overweight.” John, Sam, Bill, Andy and Max are garden gnomes that come to life when humans aren’t around.

Later that day, Bill was playing with his football in the garden. He was kicking it against the garden fence. By accident, the ball went through a crack in the fence and into the neighbours’ garden. Bill sighed and tried to squeeze underneath the fence to fetch the ball. He looked around the neighbours’ garden, it was huge! He found the ball and went to pick it up. He bent down and lifted it. When he looked up, he saw two big Rottweiler dogs. Drool was dripping from their mouths as they saw the scared, little garden gnome. “Uh oh!” whispered Bill. The dogs started growling and snarling and one of them lifted Bill by his jacket with their teeth. Back in Bills garden, the four gnomes were wondering where Bill was. Suddenly they heard a scream. They all jumped as they

grandparents were buried. I didn't like walking through the graveyard. It felt scary and I was relieved when we left. Now that I have seen both my parent's villages, I now realise how different their lives were compared to mine and I am more grateful of what I have. For the rest of the week, we visited some more relatives and we even visited the Majidi Mall. I bought lots of new clothes, as did my sisters. The mall was very big and very modern. There was a park in the middle of the mall where children can play. I rode on the bumper cars but kept going in circles. (I think I will be a very bad driver in the future!) I remember in the shopping centre Kayseri, there was a grave in the middle of the centre which I thought that it was very strange. We also visited a German restaurant. We sat outside and the food was very nice. I was wearing sandals and then I felt something tickling my foot. When I looked down I saw a HUGE black scorpion run away, I was so scared!

Every morning, when I went downstairs for breakfast, there was always a big dead bug lying on the floor. I even saw a lizard in our kitchen. Each night my sisters and I were playing jokes on each other by going into one another's room and scaring them when they were sleeping. It was very funny.

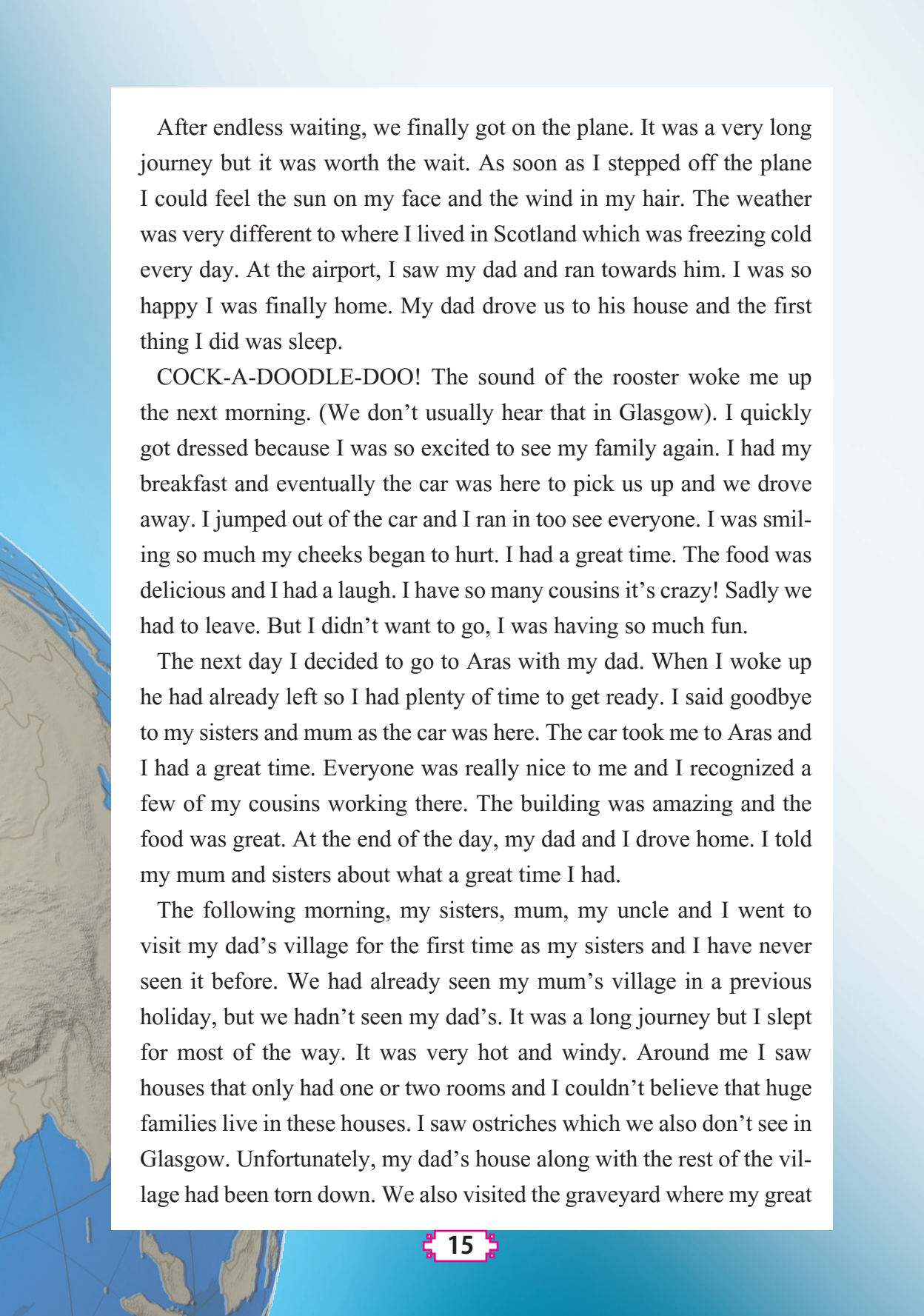
My dad, my sisters and I went to visit one of the biggest parks in Erbil. It was just beautiful. There were so many fountains and trees and flowers. It lovely to just walk about there as the atmosphere is very peaceful and quiet. My dad designed a part of the park where he put a great big statue of a famous poet. It was so amazing and I felt so proud of him.

For the rest of the holiday we visited some more relatives. I can't believe I have so many cousins and aunties. I love my family so much, they're the best family in the whole world and I couldn't ask for anything more.

Overall, my holiday in Kurdistan was just perfect. I had so much fun and was glad to see my family again. I cannot wait to go back.

The End

After endless waiting, we finally got on the plane. It was a very long journey but it was worth the wait. As soon as I stepped off the plane I could feel the sun on my face and the wind in my hair. The weather was very different to where I lived in Scotland which was freezing cold every day. At the airport, I saw my dad and ran towards him. I was so happy I was finally home. My dad drove us to his house and the first thing I did was sleep.

COCK-A-DOODLE-DOO! The sound of the rooster woke me up the next morning. (We don't usually hear that in Glasgow). I quickly got dressed because I was so excited to see my family again. I had my breakfast and eventually the car was here to pick us up and we drove away. I jumped out of the car and I ran in too see everyone. I was smiling so much my cheeks began to hurt. I had a great time. The food was delicious and I had a laugh. I have so many cousins it's crazy! Sadly we had to leave. But I didn't want to go, I was having so much fun.

The next day I decided to go to Aras with my dad. When I woke up he had already left so I had plenty of time to get ready. I said goodbye to my sisters and mum as the car was here. The car took me to Aras and I had a great time. Everyone was really nice to me and I recognized a few of my cousins working there. The building was amazing and the food was great. At the end of the day, my dad and I drove home. I told my mum and sisters about what a great time I had.

The following morning, my sisters, mum, my uncle and I went to visit my dad's village for the first time as my sisters and I have never seen it before. We had already seen my mum's village in a previous holiday, but we hadn't seen my dad's. It was a long journey but I slept for most of the way. It was very hot and windy. Around me I saw houses that only had one or two rooms and I couldn't believe that huge families live in these houses. I saw ostriches which we also don't see in Glasgow. Unfortunately, my dad's house along with the rest of the village had been torn down. We also visited the graveyard where my great

My Days in Kurdistan

Finally, the day had come. I had been waiting for so long to go back to Kurdistan and I couldn't be happier. My suitcase was all packed and set. All I had to do was pull it down the stairs (which wasn't a problem for me because my mum would do it) Mum called for a taxi and ten minutes later it was here and I jumped with joy.

They got a taxi to the beach and the first thing they did was grab their surfboards and head for the water. They surfed further and further in towards the ocean. They were both having great fun until a big wave came down and took Alex. The wave took Alex further and further in the ocean. “HELP! HEEEEELP!” she screamed. “ALEX! COME BACK!” cried Daniel. Suddenly, something grabbed Alex’s leg and pulled her underwater. And to her horror she came face to face with the ghost. She struggled and struggled to get above water but the ghosts grip was so tight. Out of the blue, Daniel came and rescued Alex. She was coughing and spluttering and she thought she’d never breathe again. “Alex, are you okay?” asked Daniel. “It was down there. The ghost, it pulled me in.” tears were streaming down from her face. “Come on,” said Daniel “We’re going home.” They both swam back to the shore and went home.

Days flew past them. The holiday seemed endless. It was the night before they were going home and they were buzzing with excitement. Daniel and Alex were packing up their things when there was a knock at the door. Daniel went to open it, it was just Elizabeth. “Hello. How is your holiday getting on?” she asked in a cheerful voice. Daniel and Alex told her all their crazy stories. “Wow! It must be a heck of a holiday” said Elizabeth. “Yes, but thankfully we’re leaving tomorrow” said Alex beaming with joy.

For the first time in ages, Daniel and Alex woke up feeling happy and cheerful. They got washed and dressed and lugged their suitcases downstairs. As they were putting the suitcases in the taxi, their mum said “I think this holiday has been great.” Alex replied “Yep, sure has” in a sarcastic tone. “This holiday has been so great, that I think we should come back next year.” Alex and Daniel both turned around at once and yelled “NOOO!”

all sorts of stories about this room.” Daniel was curious to find out about the ghost “Go on, tell us one” he asked. “Many, many years ago,” she began “before this castle became a hotel, a little girl lived here with her father. She was a very happy child. But one day, she and her father had an argument and the next morning and she was found dead on the river bank. Nobody knows what happened to her father, he hasn’t been seen since.” Daniel and Alex were both speechless. “Well, I best be off. I’m Elizabeth.” She said as she dragged her little cart along. “I’m Daniel and she’s Alex” said Daniel “Bye Daniel and Alex. If you need me, you know where I am” and she closed the door behind her.

The next morning they all went to the beach. Thankfully there was no ghost the night before so Daniel and Alex were up bright and early.

she replied impatiently. Daniel sighed and put his coat on but Alex was already halfway out the door.

When Daniel and Alex got back to the hotel, Alex fell back on her bed and let out a huge sigh, the same way Daniel did. “Okay Alex, What’s up? You’ve been acting really weird since we came back from the café. Alex slowly sat up. “Alright, you know how I said I didn’t believe all your ghost nonsense?” Daniel nodded slowly “Well I believe you because...” Daniel suddenly interrupted her “Oh! So NOW you believe me!” Daniel said, grinning. Alex gave him a sharp look and that’s when Daniel knew she was being serious. “Anyway, I know because...” There was a faint knock at the door. Alex and Daniel looked at each other. Both speechless but could tell what the other was thinking. Daniel slowly walked towards the door and reached for the doorknob. Ready to run, he quickly opened the door, but it was just a little old lady. “Housekeeping” She said in a shaky voice. “I can come back later if you’re busy.” Daniel replied “No, no. It’s fine, go ahead.” The frail, little old lady dragged her cart into the bathroom and started cleaning the mirror. Alex continued “Anyway. I know because the same thing happened to me at the café. It was moving towards me, but then stopped and put its arm out. I... I think it’s a ghost.” The cleaner couldn’t help but listen. Daniel replied “We have to tell mum and dad.” as he got up to leave the room. Alex stopped him “No! You can’t. They’re not going to believe us. We can’t tell anybody.” The little old lady interrupted their conversation. “Excuse me, but are you talking about the ghost of room thirteen?” Daniel stood up and laughed. “Ghost? What ghost? Ha ha!” He nudged Alex to say something. “Yeah, ghosts? What are you talking about?” The old lady replied “I think you know what I’m talking about!” she said with a faint smile. Alex sighed “Okay, there’s a really creepy ghost haunting us and we don’t know what to do. Do you know anything about this ghost?” The old lady sat on the chair, looking worried. “Well I’ve worked at this hotel for many years and I’ve heard

as a statue. Suddenly the door flew open and the lights were on again. Alex let out a scream but then sighed in relief as it was just a cleaner. “Are you alright honey?” said the cleaner, startled by Alex’s scream. Alex turned to where the figure was. It was gone. She looked in all the cubicles but it had just vanished. She ignored the cleaner and walked right past her, leaving her confused and quite startled.

When Alex got back to her table, she said “Come on. We’re leaving” still shaking. “Wait, why?” asked Daniel, curiously. “Can we just go?”

you can just stay in the hotel room all by yourself.” She said, as she got up to leave. Daniel shot up at once “On second thoughts, I am a little hungry” said Daniel, slamming the door behind them.

“Daniel... Daaanieeel... DANIEL!” Daniel jumped at the sound of his sister’s voice. Daniel and Alex were at the café and Daniel still wasn’t eating anything. “Daniel what is wrong with you? You’ve hardly eaten or said anything since we got here.” Daniel sighed “I’m just...” Alex interrupted him “I know, I know, you’re just tired!” She said, leaning back on the chair and folding her arms. “Okay, you really want to know?” Daniel asked. Alex leaned forward and nodded her head rapidly. “Alright...” Daniel began “Last night, I had this really weird dream, and when I woke up, there was this person, like a dark shadow coming towards me. But when I turned the lights on, it was gone. Like a ghost.” Alex was silent for a minute but then burst out laughing hysterically. “It’s not funny, stop laughing. People are looking.” Daniel tried to shush her but she kept on laughing. “Do you really expect me to believe that? Ha ha! Well I need to go to the bathroom, are you going to be okay by yourself?” Daniel pulled a sulky face and didn’t say anything.

The rusty tap turned with a squeak. Alex wiped her wet hands on her jeans. The lights flickered for a minute then suddenly stopped. Alex looked up at the lights then back in the mirror. Through the mirror she saw the cubicle behind her slowly creak open, and there it was. The same shadow that was in the hotel room. “Hello? Who’s there?” stuttered Alex. The creepy figure started towards her. Alex slowly moved backwards to the door, without taking her eyes off the moving shadow. Alex bumped into the door and tried to open it but it was locked. She tried banging on the door and crying for help, but nobody heard her. The ghastly figure kept on moving, but then suddenly stopped, and put its arm out. Alex stopped banging on the door and almost stopped breathing. She wanted to look away, but her whole body was as stiff

him. He sat up and rubbed his eyes but couldn't make out what it was. For a minute he thought it was Alex. "Alex, quit playing around. Go back to sleep." He turned his head towards Alex's bed, and there she was, snoring softly in a deep sleep. He slowly turned his head back to the creepy silhouette, it was still moving. Daniel wanted to run but his whole body was frozen. It suddenly stopped and reached its arm out to grab Daniel, just like in his dream. He suddenly felt his legs again and shot out of bed. He turned the lights on, but when he turned back round, it was gone...

The next morning, Daniel couldn't stop thinking about what happened the night before. At breakfast, he didn't take his eyes off his food. Racing through his mind were all sorts of questions. Was I just seeing things? Was it my imagination? Was it just a shadow? He was so confused. "Daniel? Danieeeeel?" Daniel couldn't hear his mum because he was too busy in his own daydream. Alex kicked him under the table and he quickly looked up. "Wha.. What is it?" he mumbled, a little frightened. "Daniel you haven't even touched your food." His mum complained. "I'm not hungry." He groaned, resting his head on the back of the chair and he gently closed his eyes with tiredness. Alex kicked him again. He opened his eyes and gave Alex a sharp look. "Will you stop kicking me?" he said, rubbing his sore knee. "Anyway," their mum continued "Your dad and I are going out today so you can do whatever you want, just be back at the hotel by four."

When Daniel and Alex finished breakfast, they went up to their hotel room. Daniel fell back on the bed and covered his face with his hands. "What's wrong with you?" asked Alex, sitting down on the chair. "I'm just tired." His voice was all muffled. Alex pulled out a map from her pocket. "Anyway, I got this map from the lobby." She said, trying to show him the map. "That's nice." He said, not looking up. "Ooh! There's a little café just a couple of streets down, wanna go there?" she asked. "No thanks" he groaned, still not paying attention. "Fine then,

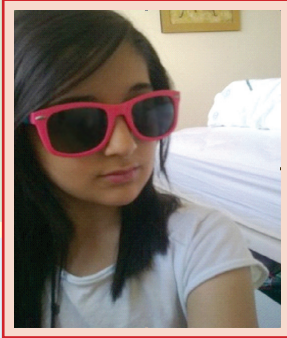
© N11

The Ghost in Room 13

“Paradise? I think not!” Daniel slammed the car door behind him. He lugged the suitcase out of the boot. He took a long glare at the castle. Daniel would rather be with his friends than stay at some creepy hotel. Alex, his thirteen year old sister, saw the expression on his face and knew exactly what he was thinking. “Oh, come on Daniel, it’s not that bad.” Daniel sighed and mumbled “I’ll never survive one week in this dump” as he walked through the door.

When Daniel and Alex got up to their rooms their dad said “Daniel, Alex you’ll be in room thirteen and your mum and I will be down the hall.” Daniel opened his door, sat down on his bed and started texting. Alex saw him texting and said “Daniel, we’ve only been here for ten minutes and you’re already grumpy. At least unpack your things.” Daniel let out another long, tired sigh and started unpacking. He carelessly shoved his clothes in the wardrobe and angrily slammed the door and went back to his texting. He glanced at Alex. “Happy?” he mumbled. Alex sighed angrily and walked away.

That night, Daniel had the strangest dream. He dreamt that someone was whispering his name. Then suddenly, a hand reached out and grabbed him. He immediately woke up. He looked around the room. Nothing. In the corner of his eye, he saw a dark figure moving towards

About The Author

My name is Ahwa Habeeb. I was born in Erbil, Kurdistan on the 6th of July 1998. I currently live with my mum and two sisters in Glasgow, Scotland but my heart is always in Kurdistan. I speak English and a little Kurdish but I want to learn more. I love writing more than anything in the world. I have a lot of ideas and imagination and I want to share some of my stories with you. If there is anything I love more than writing, its reading. It expands my imagination and my ideas. When I am reading and writing I enter a different world where I can create new stories and adventures. First and foremost I would like to thank my dad, Bedran Habeeb, for publishing this book for me. I love him a lot and I miss him always. I would also like to thank my big sister, Nooa Habeeb, for helping me tremendously with this book.

Contents

The Ghost in Room 13	5
My Days in Kurdistan	14
A Gnome’s World	18
Christmas Story: Mrs Claus Saves the Day	23
The Genie in my Lamp	34

To my angel, my mum.

The Ghost in Room 13
And Other Short Stories

By: Ahwa A. Habeeb

Illustrated by: Najmaddin Biri

First Edition, 2011

Printed by: Aras Publishers

Aras Publishers, Gulan Street, Erbil
Kurdistan Region, Iraq
www.araspublishers.com

Email: aras@araspublishers.com

Tel: 00964 66 224 49 46

The Ghost in Room 13

And Other Short Stories

by:

Ahwa A. Habeeb

Illustrated by:

Najmadin Biri